

Ліягона

**Будівництво Сіону
сьогодні, сс. 4, 20**

Знайомство зі старійшиною
Ренлундом, с. 14

8 ключових моментів навчання
молоді й дітей, сс. 28, 30

Завіти і храмове поклоніння:
поглиблення ваших стосунків
з Богом, сс. 32, 36

“Все вказує на те, що Бог є; так, саме земля, і все, що на лиці її, так, і її рух, так, і також усі планети, які рухаються у своєму правильному порядку, свідчать про те, що існує Верховний Творець”.

Алма 30:44

Фотографія Чумацького шляху зроблена з Джексон Лейк, шт. Вайомінг, США.

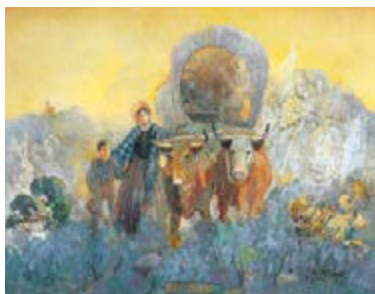
24 Подібно до вдови з Сарепти: диво пожертвувань від посту
По Ньєн (Феліпе) Чоу і Петра Чоу
Ми хотіли допомогти бідним і нужденним. І ми хотіли, щоб наша сім'я пододала схильність до егоїзму. Ми знайшли вирішення проблеми в пожертвуваннях від посту.

36 Шанувати Бога, шануючи свої завіти
Старійшина Джозеф В. Сітаті
Ми шануємо Небесного Батька, коли поглиблюємо стосунки з Ним, укладаючи всі спасительні завіти, виконуючи всі обряди та дотримуючись цих завітів.

ПОСЛАННЯ

4 Послання Першого Президентства: Віддані вірі своїх прабатьків
Президент Томас С. Монсон

7 Послання візитного вчителювання: Наш потенціал бути батьками

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: *Не самотні*, художник Мінерва Тішерг. Друга сторінка обкладинки: фотографія Ройса Байра. Третя сторінка обкладинки: фотографія Гая Кохена.

СТАТТІ

12 Важливість наради вчителів
Сандра Кеттл
Яким чином одне зауваження на нараді вчителів покращило те, як вона навчала.

14 Старійшина Дейл Г. Ренлунд: слухняний служитель
Старійшина Квентін Л. Кук
Присвятивши все життя служінню, старійшина Ренлунд у якості нового апостола знає, що Господь робить спроможними тих, кого покликає.

20 Моя подорож піонера з Індії
Менгал Ден Діпті в переказі Джона Сентоша Муралі
Полотно мого життя, виткане Господом, красивіше, ніж я сподівався—почавши своє життя в сільській місцевості серед джунглів Індії, я згодом охристівся і потоваришував з апостолом.

РУБРИКИ

8 Пророки і апостоли промовляють сьогодні:
За релігійну свободу

10 Ми говоримо про Христа: Любити людей з іншими цінностями
Ім'я не вказується

28 Навчати, як навчав Спаситель: Як розуміти молодь, яку ви навчаєте

30 Навчати, як навчав Спаситель: "Дивіться на своїх маленьких": вчіться навчати дітей

32 Класика євангелії: Храмове поклоніння—ключ до пізнання Бога
Старійшина Меріон Д. Хенкс

40 Голоси святих останніх днів

80 До нових зустрічей: Духовні крокодили
Президент Бойд К. Пекер

48

- 44 Як справитися з передчасним поверненням з місії**
Дженні Роллінс
Моє передчасне повернення додому з місії спустошило мене. Ось децю з того, що слід було б робити моїм близьким і мені.
- 48 Профілі дорослої молоді: Залишатися сильним у Франції**
Мінді Енн Селу
Перебуваючи у Збройних силах Франції, П'єр покладається на молитву і вивчення Писань, щоб бути прикладом послідовника своєї віри.

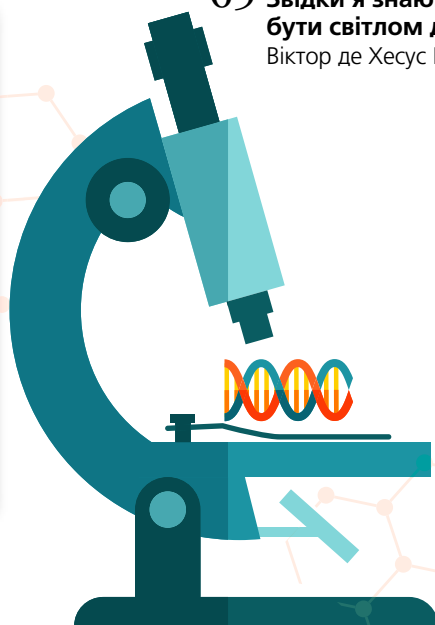
- 50 Відповіді церковних провідників: Як домагатися храмових благословень**
Старійшина Рональд А. Разбанд
- 51 По суті**
Романтичні почуття? Дива в наш час?
- 52 Тиск однолітків і пісто**
Кіара Бланко
Я постійно просила своїх батьків дозволити мені ходити на вечірки зі своїми друзями. Коли вони нарешті дозволили мені піти, я молилася, щоб вони скоріше повернулися і забрали мене.
- 54 Наука і наш пошук істини**
Алісія К. Стентон
Вас непокоїть те, як отримані наукові знання вписуються в євангелію?
- 58 Готуйтеся і дійте**
Старійшина Уго Е. Мартінес
Господь очікує, що ви будете виконувати сімейно-історичну, храмову і місіонерську роботу.
- 60 Пам'ятати Спасителя**
Ерік Мердок
5 благословень, які приносять дотримання нашого обіцяння завжди пам'ятати Ісуса Христа.
- 64 Плакат: На половину там?**
- 65 Звідки я знаю: Навчатися бути світлом для світу**
Віктор де Хесус Крус Варгас

70

- 66 Немає значення, хто ти**
Лінда Девіс
“Ой,—подумала Енді.—Що зі мною буде, якщо я не запечатана до моєї сім'ї?”
- 68 Кларенс проти чемпіона**
Лорі Фуллер
Усі прийшли подивитися, як Кларенс буде змагатися в перегонках, щоб дізнатися, чи дійсно Слово мудрості—це істина.
- 70 Діти, які високо тримають голову: Друзі і віра**
Меліса Харт
- 72 Відповіді від апостола: Як покликають місіонерів?**
Старійшина М. Рассел Баллард
- 73 Куточок запитань**
Коли мої мама і тато сперечаються, я дуже переживаю і мені сумно. Що мені робити?
- 74 Герої з Книги Мормона: Полководець Мороній був сміливим**
- 75 Я можу читати Книгу Мормона**
- 76 Оповідання з Книги Мормона: Прапор полководця Моронія**
- 79 Музика: Про віру дітей піонерів**
Дженіс Кепп Пеппрі

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: що означає кат-ормон?

54

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Ось два приклади:

"Як вдова із Сарепти: диво пожертвувань від посту", с. 24: Ви можете прочитати цю статтю всією сім'єю, а потім докладно розглянути історію про вдову із Сарепти, що міститься в 1 Царів 17. Після цього ви можете дати відповіді на такі запитання: Як піст благословляє нас—кожного окремо і як сім'ю? Кого може благословити наше жертвування від посту? Як благословення ми зможемо бачити в нашому домі, якщо наші жертвування від посту будуть щедрішими? Ви можете обговорити можливість сплачувати щедріші жертвування від посту

або те, як ви сім'єю можете допомагати бідним і нужденним у інший спосіб.

"Прапор полководця Моронія", с. 76: Ви всією сім'єю можете прочитати в цій статті про полководця Моронія. Після цього ви можете прочитати Алма 46:11–14 і обговорити, що спонукало полководця Моронія захищати свій народ—"нашу] реліг[ію], і свобод[у], і наш мир, наших жінок, і наших дітей". Усе це залишається важливим і, як і раніше, зазнає нападок. Ви можете створити своє сімейне "гасло волі" і обговорити, як захищати те, що є найважливішим для вас.

БІЛЬШ ДОКЛАДНО ОН-ЛАЙН

Лягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті languages.lds.org. Відвідайте сайт [facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (доступний англійською, португальською та іспанською), щоб знайти натхненні послання, ідеї для домашніх сімейних вечорів та статті, якими ви можете поділитися з друзями та сім'єю.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Батьківство, 7, 28, 30
Божественна сутність, 7
Вивчення Писань, 44, 48, 75
Відвага, 74, 75
Віра, 4, 44
Дива, 51
Діти, 7, 30
Жертвування, 4
Завіти, 32, 36
Закон цнотливості, 51
Індивідуальна цінність, 42
Ісус Христос, 4, 32, 60
Любов, 10, 44

Місіонерська робота, 40, 44, 58, 65, 70, 72
Молитва, 24, 48, 68
Молодь, 28
Навернення, 20
Навчання, 8, 12, 28, 30
Наука, 54
Небесний Батько, 36
Обряди, 32, 36, 43
Піонери, 4, 20, 79
Піст, 24
План спасіння, 66
Пожертвування від посту, 24

Покликання, 41
Послух, 80
Причастя, 36, 60, 64
Святий Дух, 41
Семінарія, 58
Сімейна історія, 42, 43, 58
Сім'я, 7, 10, 66, 73, 76
Слово мудрості, 52, 68
Спокута, 10
Тиск однолітків, 52
Храмова робота, 32, 43, 50, 58, 66, 70
Цнотливість, 51

Президент
Томас С.
Монсон

ВІДДАНІ ВІРІ СВОЇХ ПРАБАТЬКІВ

Джону Лінфорду було 43 роки, коли разом з дружиною Марією та трьома дітьми він прийняв рішення залишити свій дім у Грейвелі, Англія, та подолати шлях у тисячі миль, щоб приєднатися до Святих у долині Великого Солоного озера. Вони залишили свого четвертого сина, який служив на місії, продали свої пожитки й приїхали до Ліверпуля, аби сісти на корабель *Thornton*.

Подорож морем до Нью-Йорка, а звідти до Айови пройшла без пригод. Однак проблеми почалися невдовзі після того, як Лінфорди разом з іншими святими останніх днів, які пливли на *Thornton*, 15 липня 1856 року вирушили з Айова-Сіті у складі сумнозвісного загону з ручними візками Джеймса Г. Віллі.

Суворі погода і складна подорож виснажили багатьох членів загону, в тому числі й Джона. Згодом він настільки захворів і ослаб, що його везли на візку. Коли загін дійшов до Вайомінга, стан Джона зовсім погіршився. Рятувальний загін із Солт-Лейк-Сіті прибув 21 жовтня, лише через кілька годин після того, як закінчилася земна подорож Джона. Він помер рано-вранці на берегах ріки Світуотер.

Чи шкодував Джон, що проміняв зручне і легке життя на випробування, бідування й труднощі, ведучи свою сім'ю до Сіону?

“Ні, Маріє,—сказав він перед самою смертю своїй дружині.— Я радий, що ми пішли. Я не доживу, щоб побачити Солоне озеро, але ти і хлопці—побачите його, і я не шкодую, що нам довелося пройти через усе це, якщо наші хлопчики зможуть зростати і мати свої сім'ї у Сіоні”¹.

Марія разом із синами пройшла весь шлях. Коли Марія приблизно через 30 років померла, то разом із Джоном вона залишила спадок віри, служіння, відданості й жертви.

Бути святим останніх днів означає бути піонером, бо значення слова “піонер” таке: “людина, яка йде попереду, щоб підготувати або відкрити шлях, яким підуть інші”². А бути піонером означає знати, що таке жертва. Хоча членів Церкви більше не просять залишати свої домівки, аби подорожувати до Сіону, часто їм доводиться залишати старі звички, традиції, яких вони дотримувалися все життя, і близьких друзів. Декому доводиться приймати важке рішення і полишати родичів, які чинять спротив їхньому членству в Церкві. Однак святі останніх днів ідуть вперед і моляться, щоб їхні близькі все ж зрозуміли їх і прийняли.

Шлях піонерів нелегкий, але ми йдемо слідами найвеличнішого Піонера—Самого Спасителя,—Який

У 1937 році під час поховальної церемонії на вшанування Марії старійшина Джордж Альберт Сміт (1870–1951) запитував у її нащадків: “Чи будете ви віддані вірі своїх предків? ... Намагайтеся бути гідними всіх жертв, на які [вони] пішли заради вас”⁷.

Прагнучи побудувати Сіон у своїх серцях, своїх домівках, громадах і країнах, пам’ятаймо рішучу мужність і непохитну віру тих, хто віддав усе, щоб ми могли насолоджуватися благословеннями відновленої євангелії з її надією і обіцяннями, які містить Спокута Ісуса Христа. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. Andrew D. Olsen, *The Price We Paid* (2006), 45–46, 136–137.
2. *The Compact Edition of the Oxford English Dictionary* (1971), “pioneer.”
3. Лука 18:22.
4. Іван 14:6.
5. Іван 7:37; див. також 3 Нефій 9:22.
6. “Вперед, святі”, *Гімни*, № 17.
7. Див. Olsen, *The Price We Paid*, 203–204.

пройшов перед нами, показавши шлях.

“Іди вслід за Мною”³,—запрошував Він.

“Я є дорога, правда і життя”⁴,—проголошував Він.

“Прийд[іть] до Мене”⁵,—кликав Він.

Шлях може бути нелегким. Дехто вважає, що важко протистояти глузуванням і неприємним зауваженням нерозумних, які насміхаються з цнотливості, чесності і послуху Божим заповідям. Світ завжди принижував відданість принципам. Коли Ною було наказано будувати ковчег, нерозумні дивилися на безмарне небо, а потім глумилися і глузували—поки не пішов дощ.

Багато століть тому на Американському континенті люди сумнівалися, сперечалися і не слухалися, поки вогонь не поглинув Зарагемаю, місто Моронійгу засипало землею, а місто Мороній поглинули води. Вже

не було ні знущань, ні глузувань, ні лихослів’я, ні гріха. Замість них були похмура тиша і густа темрява. Терпіння Бога вичерпалося, Його розклад було виконано.

Марія Лінфорд ніколи не втрачала віри попри переслідування в Англії, труднощі подорожі “в Західний край”⁶ і випробування, які вона знесла заради сім’ї та Церкви.

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Ви можете попросити тих, кого навчаєте, пригадати людей у їхньому житті, які пройшли свій шлях раніше і були для них піонерами. Потім запитайте їх, коли вони були піонерами і готували шлях для інших. Запропонуйте їм якийсь час поміркувати над тим, чим їм довелося пожертвувати і чому варто було іти на ті жертви. Ви можете потім запропонувати їм записати свої свідчення про “найвеличнішого Піонера”—Спасителя.

Віддані своїй вірі

Президент Монсон розповідає історію про одну сім'ю піонерів, а потім цитує Президента Джорджа Альберта Сміта: "Чи будете ви віддані вірі своїх предків? ... Так, намагайтеся бути гідними всіх жертв, на які [вони] пішли заради вас". Незалежно від того, чи маєте ви піонерський спадок, чи ви є першим поколінням членів Церкви,—чи шукаєте ви приклади віри, які будуть вас скеровувати і зміцнювати? Ось хороший спосіб розпочати:

1. Складіть список людей, якими ви захоплюєтеся. Вони можуть бути членами вашої сім'ї (минулої або теперішньої), друзями, провідниками Церкви або персонажами з Писань.
2. Запишіть якості, які вам в них подобаються. Чи ваша мама дійсно терпляча? Може, ваш друг по-доброму ставиться до інших? Можливо, вам подобається відвага полководця Моронія.
3. Оберіть одну рису зі свого переліку і запитайте себе: "Як я можу набути цю якість? Що мені потрібно робити, аби розвинути її у своєму житті?"
4. Напишіть план розвитку цієї якості і покладіть його на видному місці, щоб він нагадував вам про вашу мету.

Моліться Небесному Батькові про допомогу і регулярно перевіряйте, наскільки ви просунулися вперед. Як тільки ви відчуєте, що достатньо розвинули цю якість, ви можете вибрати нову рису характеру, над якою будете працювати.

Пам'ятайте, що коли ми розвиваємо в собі чудові якості, ми не лише вшановуємо віру своїх предків і жертви, на які вони ішли, але ми також можемо справляти позитивний вплив на людей навколо нас.

Ти також піонер!

Піонери—це люди, які готують шлях, що ним підуть інші.

Намалюй або знайди фотографію одного зі своїх предків. Чи можеш ти знайти історію того, як вони готували шлях, яким ідеш ти? Напиши 2 способи, у які ти можеш бути піонером у наш час. Ти можеш поділитися своїми ідеями на наступному домашньому сімейному вечорі!

З молитвою вивчіть цей матеріал і спробуйте зрозуміти, чим поділитися. Як розуміння документа “Сім’я: Проголошення світові” збільшує вашу віру в Бога і благословляє тих, про кого ви дбаєте як візитна вчителька? Більш докладна інформація міститься на сайті reliefsociety.lds.org.

Наш потенціал бути батьками

“Було важливо, щоб духовні діти Бога народилися на землі й отримали можливість розвиватися, аби здобути вічне життя,—навчав старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.— З огляду на кінцеву мету величного плану щастя, я впевнений, що найбільшим скарбом на землі й на небі є наші діти й нащадки”¹.

Старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав:

“Ми віримо в сім’ї і ми віримо у важливість народжувати дітей. ...

“Поблагословив їх Бог, і сказав ... до них: “Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю” [Буття 1:28]. ...

В Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів цю заповідь не забули і не скасували”².

Хоча не всі з нас стануть батьками у цьому житті, ми можемо

виховувати дітей будь-якого віку. Ми маємо благословення належати до сім’ї Небесного Батька, а належність до земної сім’ї приносить нам радість і випробування. Проте багатьох батьківство чекає у вічностях попереду.

Додаткові уривки з Писань

Псалми 127:3; Матвій 18:3–5;
1 Нефій 7:1; Мойсей 5:2–3

Поміркуйте над цим

Яким чином наша земна сім’я подібна до нашої небесної сім’ї?

ПОСИЛАННЯ:

1. Dallin H. Oaks, “The Great Plan of Happiness,” *Ensign*, Nov. 1993, 72, 75.
2. Ніл Л. Андерсен, “Діти”, *Лягона*, лист. 2011, с. 28.
3. Ніл Л. Андерсен, “Діти”, с. 28.

Віра, сім’я, допомога

Історії з життя

“Багато голосів нині у світі занижують важливість мати дітей або пропонують відкладати з їх народженням чи обмежуватися певною кількістю дітей в сім’ї,—сказав старійшина Андерсен.— Мої дочки недавно показали мені блог однієї матері християнки (не нашого віросповідання), у якої п’ятеро дітей. Вона писала: “[Зростаючи] в цій культурі, дуже важко перейнятися баченням материнства, як про нього говориться в Біблії. ... Народження дітей цінується набагато нижче, ніж навчання в університеті, і напевно нижче, ніж подорожування світом. Воно цінується нижче можливості провести вечір у своє задоволення чи покачати м’язи у спортивному залі. Будь-яка робота чи сподівання її отримати стали важливішими за нього. Далі вона додала: “Материнство—це не хобі, це—покликання. Ви не колекціонуєте дітей, бо вважаєте їх гарнішими за марки. Вони не є чимось, чим ви можете займатися, якщо буде час. Саме на них Бог дав вам час”³.

За релігійну свободу

Провідники Церкви неодноразово казали, що людям всіх країн слід об'єднатися заради відстоювання свободи релігії.

“Члени Церкви прагнуть виявляти добру волю людям всіх віросповідань, політичних переконань та будь-якої раси”,—сказав Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому президентстві на Релігійному симпозиумі Джона А. Уідтсоу, що проводився в Університеті Південної Каліфорнії в Лос-Анджелесі, шт. Каліфорнія, США, у квітні 2015 року.

“Спроба подолати традиції недовіри й недоброзичливості та посправжньому поглянути одне на одного новими очима—побачити одне в одному не чужинців чи

суперників, а людей, які йдуть в одному напрямку, братів і сестер, дітей Божих—ось одне з найскладніших, і в той же час найбільш приємних та благородних завдань нашого людського існування”,—сказав президент Ухтдорф. Його заклик до поваги й розуміння був одним з багатьох, виголошених нещодавно пророками й апостолами.

“Не повинно бути протистояння між релігією й урядом,—сказав старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, на Конференції для юристів та духовенства, що відбулася в жовтні 2015 року в приміщенні організації Беней Ізраел у Сакраменто, шт. Каліфорнія, США”. “Ми всі втрачаємо, коли

превалює атмосфера гніву, ворожості або суперечок,—сказав він.—

Уряди та їхні закони можуть забезпечувати віруючим та релігійним організаціям і їхній діяльності значний захист”,—сказав він, зазначаючи, що релігійні принципи, вчення і організації “можуть допомагати у створенні умов, за яких громадські закони й урядові інститути та їхні громадяни можуть процвітати”, аби всі могли “жити разом у щасті, злагоді та мирі”.

Старійшина Оукс також говорив про релігійну свободу на зібранні в Аргентині (див. “Церковні новини”, *Ліягона*, січ. 2016, с. 16).

У червні 2015 року старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, виступав на Всепарламентській групі з іноземних справ у Палаті лордів у Лондоні. “Коли йдеться про найглибші людські цінності,—сказав він,—релігії і релігійні організації мають унікальний потенціал мотивувати людей і в той же час розвивати в них такі якості, як прощення, примирення й готовність знову і знову прагнути до ідеалу в особистому житті та в суспільстві”.

“Релігійна свобода—це наріжний камінь миру в світі багатьох конкуруючих філософій”,—сказав старійшина Д. Тода Крістоферсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, виступаючи у квітні 2015 року перед міжконфесійною групою в бразильській мечеті в Сан-Паулу, Бразилія. Він виступав португальською перед аудиторією, яка

Зустрічаючись з парламентською групою в Лондоні, Англія, старійшина Холланд сказав, що релігійні люди мають силу мотивувати суспільство.

На релігійній конференції в Каліфорнії, США, старійшина Оукс закликав до поваги між церквою і державою.

На зібранні віруючих у Бразилії старійшина Крістофферсон сказав, що “релігійна свобода—це наріжний камінь миру”.

Президент Ухтдорф і його дружина Гарріет брали участь у розмові з релігійними провідниками в Каліфорнії, США.

Старійшина Разбанд радив студентам Університету Бригама Янга наслідувати вчення Христа любити так, як любив Він.

складалася з мусульман, католиків, адвентистів, іудеїв, євангелістів, святих останніх днів, спіритуалістів з корінного населення, людей, які не належать до жодної конфесії, та іншими, під час події для урочистого відзначення великої підтримки всієї нації на користь релігійної свободи. “Давайте досягати миру,—сказав він,—працюючи разом над збереженням і захистом свободи всіх людей сповідувати певну релігію чи вірування за своїм вибором і жити за ними чи то кожний окремо, чи то громадою, вдома і за кордоном, публічно і приватно, покланяючись, дотримуючись приписів, практики та вчень”.

“Віруючі люди повинні іти в перших лавах, захищаючи релігійну свободу—свободу, від якої походять багато інших свобод,—сказав старійшина Квентін А. Кук,

з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, виступаючи в травні 2015 року на щорічній лекції з релігійної свободи в Австралійському університеті Нотр-Дам у Сідней, Австралія.— Ми повинні не лише захищати спроможність сповідувати свою релігію, але і захищати право кожної релігії втілювати свою доктрину і закони”,—сказав він.

Старійшина Рональд А. Разбанд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, служив головуючим президентом сімдесятників, коли у вересні 2015 року звертався до студентів Університету Бригама Янга у Прово, шт. Юта, США.

“Деякі люди вашого віку не розуміють, чому релігійні групи долучаються до політики в першу чергу, і вони часто скептично ставляться до того, що керує релігійними людьми, коли вони так чинять,—сказав

він.— Колективний голос груп людей, які вважають, що релігії не слід брати участь в політичних обговореннях, стає все гучнішим в останні роки, таким чином збільшуючи “небезпеку створення ще одного класу постраждалих—віруючих людей, таких як ви і я”.

Старійшина Разбанд сказав студентам, що світ потребує активного залучення представників їхнього покоління у цю сферу. “Нам потрібне природне розуміння співчуття, поваги і справедливості, притаманне вашому поколінню. Нам потрібен ваш оптимізм і ваша рішучість долати ці складні соціальні проблеми”. Відповідь, за його словами, має починатися із заповіді Спасителя: “Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!” (Іван 13:34). ■

Щоб дізнатися більше про церковні новини та події, відвідайте сайт news.lds.org.

ЛЮБИТИ ЛЮДЕЙ З ІНШИМИ ЦІННОСТЯМИ

Ім'я не вказується

Я хотіла виховати моїх дітей так, щоб вони мали високі моральні цінності. Але коли одна людина, яка була їхнім зразком для наслідування, зробила невірний вибір, я задумалася, чи все, чого я намагалася навчати, сприйметься.

Моя зовиця Джені (ім'я змінено) була вихована в євангелії і була дуже відданим членом Церкви. Коли її, здавалося б, щасливий храмовий шлюб було розірвано, люди в її невеличкій громаді почали розповсюджувати чутки і засуджувати її. Вона віддалилася від багатьох своїх друзів і зрештою від Церкви.

Вона почала зустрічатися з молодим чоловіком на ім'я Енді, який невдовзі переїхав до неї. Мене непокоїло, що я скажу своїм дітям. Мої три маленькі дочки любили свою тітоньку Джені. Наші сім'ї були не тільки дуже близькими, але вона ще була й їхньою вчителькою танців, тож, вони бачили її кілька разів на тиждень.

Протягом багатьох місяців вони думали, що Енді просто часто буває у Джені, але згодом я мала сказати їм, що Джені та Енді живуть разом. Я пояснила, що вибір, який вони зробили, був тяжким гріхом. Здавалося, що мої доньки зрозуміли це і ми добре поговорили про те, як важливо жити за принципами євангелії.

І тоді вибухнула бомба. Джені радісно сповістила сім'ю, що у них з Енді буде дитина. Я знову занепокоїлася тим, як ця новина вплине на моїх дітей. Чи розуміли вони, що Небесний Батько не хоче, щоб Його діти приходили на землю у такий спосіб? Якщо вони опиняться в подібній ситуації, чи не поставляться вони до неї, як до прийнятної й нормальної?

Це хвилювало мене кілька тижнів і мені не хотілося розповідати своїм дітям цю новину. Через місяць Джені та Енді вирішили одружитися. Чому вони не зачекали, щоб оголосити про вагітність вже після одруження?

Мене з'їдало обурення. Як мені любити Джені, знаючи про те, що вона зробила? Як мені навчати своїх дітей продовжувати любити

ВІДДАНІСТЬ ІСТИНИ

“Наша толерантність і повага до інших та їхніх вірувань не означає, що ми маємо полишати нашу відданість усвідомленим нами істинам і укладеним нами завітам. ... Ми повинні відстоювати істину навіть тоді, коли виявляємо толерантність і повагу до вірувань та ідей, що відрізняються від наших, і до людей, які мають ці вірування та ідеї. ...

Те саме стосується наших дітей або інших, кого ми маємо обов'язок навчати. Основним є наш обов'язок перед істиною. Звичайно, навчання приносить плоди лише через застосування свободи волі іншими людьми, тому навчати завжди слід з любов'ю, терпінням та переконанням”.

Старійшина Даллін Х. Оукс, Кворум Дванадцятьох Апостолів, “Як врівноважити істину і толерантність”, *Ліягона*, лют. 2013, сс. 32, 33.

Як мені навчати своїх дітей продовжувати любити їхню тітоньку, але не той вибір, який вона зробила?

їхню тітоньку, але не той вибір, який вона зробила?

Одного дня моя сестра розповіла мені про молоду жінку в її приході, яка завагітніла. Ця молода жінка продовжувала відвідувати Церкву, здавалася щасливою й з радістю чекала на майбутню подію в її житті. Інші молоді жінки були спантеличені її, на вигляд, легковажним ставленням до цієї ситуації.

Одна моя сестра, яка була візитною вчителькою матері тієї молодої жінки, знала про безліч ночей, які та проводила у сльозах, страждаючи через вибір, який призвів до цього скрутного становища. Провівши багато тижнів у муках, молода жінка вирішила, що вона може продовжувати горювати над своїми вчинками або ж рухатися вперед і бути щасливою. Завдяки спокутній

жертві Христа вона змогла прийняти наслідки своїх рішень і знову очиститися через покаєння.

Я подумала, чи пережила щось подібне і Джені? Чи шкодувала вона через свій вибір, не в змозі змінити його наслідки, прийняла їх і вирішила рухатися далі?

Мені стало соромно за своє різке судження і за неспроможність любити так, як очікував цього від нас Ісус Христос. Думаючи про життя Спасителя, я згадала, що Він завжди шукав грішників, навчаючи їх словами і прикладом та люблячи їх. Саме така любов пом'якшувала серця і змінювала людей.

Я зрозуміла, що надто часто я любила людей тоді, коли вони діяли так, як, на мою думку, вони мали діяти, але коли вони помилялися, у своєму серці я засуджувала їх.

Якою лицеміркою я була! Я усвідомила, що маю покаятися. Мені потрібно було навчитися любити грішника, не схвалюючи його гріх. Зрештою мені вдалося втамувати свій гнів до Джені і дійсно знову полюбити її.

У мене була ще одна хороша розмова з моїми дітьми. Я наголосила на важливості одружитися до того, як мати дитину. Ми змогли тішитися очікуванням народження нової дитини в нашій сім'ї. Всі ми хотіли підтримати Джені і розділити з нею цей особливий час в її житті. Мої діти розуміють, що тітонька Джені вчинила неправильно, але вони все ще люблять її і дядечка Енді і сподіваються, що їхня прекрасна сім'я одного дня повернеться в обійми нашого Спасителя, Ісуса Христа, який чекає на них. ■

ВАЖЛИВІСТЬ наради вчителів

Одне зауваження під час наради вчителів зробило більше, ніж те, як я навчала.

Наради вчителів допомагають Сандрі Кеттл (у центрі) покращити вчительські здібності.

Сандра Кеттл

Я вже досить немолода, тож коли мене покликали навчати в Товаристві молодих жінок, виникла думка: “Оце так! Не розумію, чому це вони покликали саме мене?”

Я ретельно готувалася до уроків, щоб вони відповідали потребам молодих жінок, і я сподівалася, що дівчата охоче будуть ділитися тим, про що дізналися і що зробили упродовж тижня. Але часто відповіддю на мої запитання була тиша.

Під час однієї з перших нарад вчителів у приході одна вчителька також сказала, що їй важко викликати

молодь на спілкування під час уроку. Ще хтось з учителів сказав: “Дайте їм помовчати”. Іноді людям потрібен час, щоб обміркувати питання, перш ніж відповісти на нього.

Цей коментар на нараді вчителів став поворотним моментом не лише для стилю мого викладання, але й для моїх учениць також. Я багато про нього думала. Під час наступного уроку в Товаристві молодих жінок я запитала дівчат, які євангельські принципи вони застосовували упродовж тижня. Як завжди запанувала тиша. Але замість того, щоб відразу втрутитися і порушити

НАВИЩО ПОТРІБНІ НАРАДИ ВЧИТЕЛІВ?

Оскільки всі ми діти Божі, кожен, хто готовий навчатися і жити за євангелією, може стати більше подібним до Небесного Батька. Вчителі відіграють важливу роль в тому, як ми навчаємося євангелії та живемо за нею.

Аби допомогти вчителям, Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів запросили приходи та філії по всій Церкві взяти за правило проводити наради вчителів. Ці щомісячні збори дадуть вчителям і провідникам можливість навчатися разом, ділячись ідеями стосовно викладання.

Ці збори є новими, але вони вже справляють позитивний вплив як на вчителів, так і на учнів. Нижче подані відгуки членів Церкви, які вже оцінили наради вчителів і отримують від них радість:

- “Ця система надання підтримки зміцнює мене. Іноді нам, вчителям, здається, що у своїй роботі ми полишені на самоті. Але все змінюється, коли є нарада і форум, щоб ділитися проблемами, думками і почуттями та отримувати відгук від групи людей, яка розуміє це покликання”. —Престон Стредфорд
- “Нарада вчителів допомагає мені усвідомити, як важливо готуватися до процесу навчання”. —Маргарет Теллер

- “Мені подобається отримувати ідеї стосовно того, як вчителі можуть навчатися краще “вчити людей”, замість того, щоб “викладати уроки”. —Річард Петі
- “Мені дуже допомогло обговорення того, як краще ставити запитання і заохочувати учнів до активної участі. Я також отримав ідеї завдяки можливості поговорити про успіхи і невдачі”. —Кен Соннеберг
- “На цих нарадах ми успішно набуваємо тих навичок, які допоможуть стати кращими вчителями. Якщо ви стаєте кращим учителем, всі у класі отримують з цього користь. Хоча ця нарада стосується вчителювання, я відчуваю, що зростаю духовно також”. —Брент Нельсон
- “Мені було приємно розширити своє розуміння того, як покращувати викладання”. —Камілл Фронк

Аби більше дізнатися про наради вчителів і *Навчати, як навчав Спаситель*, завітайте на сайт teaching.lds.org.

тишу, я згадала пораду одного з учителів під час обговорення на нараді і спокійно сказала: “Не поспішайте”.

Як тільки я це сказала, зав’язалася розмова. Молоді жінки почали розкриватися і розповідати про дуже делікатні переживання. Я відразу ж захотіла подякувати вчителю, який зробив таке просте зауваження під час наради вчителів стосовно мовчання. Я була вражена тим, як застосування одного цього принципу викликало таку велику зміну і так швидко.

Але тільки пізніше я усвідомила глибокий вплив цього та інших принципів, які я засвоїла. Після церкви мама

однієї з молодих жінок розповіла мені, що її дочка знає, що мене було покликано Богом.

Мені важко передати, як важливо було для мене почути цей коментар. Був час, коли я думала: “Чого я можу навчити цих молодих жінок?” Але треба було чогось їх навчати. Мене покликали для певної мети, а наради вчителів допомагають мені досягати цієї мети. ■
Автор живе в Шотландії.

Аби дізнатися більше про те, як ви можете змінювати життя інших своїм стилем викладання, зайдіть на сайт teaching.lds.org.

Старійшина Дейл Г. Ренлунд

СЛУХНЯНИЙ СЛУЖИТЕЛЬ

На протилежній сторінці: старійшина Ренлунд з братом і сестрами (Анітою, Ліндою і Гарі) зростали в Юті, а розмовляли шведською мовою. Їхні батьки, Аке і Маріана, переїхали зі Швеції до Юти в 1950 році, щоб запечататися в храмі, оскільки в Скандинавії чи в Європі на той час не було храму. Справа: старійшина і сестра Ренлунд та їхня дочка Ешлі шість років жили в Балтіморі, шт. Меріленд, США, де він закінчував інтернатуру та стажування в кардіологічному відділенні Johns Hopkins Hospital (лікарні Джонса Гопкінса), а вона навчалася на юридичному факультеті Університету Меріленда.

Старійшина Квентін Л. Кук

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

У Дейла і Рут Ренлунд було дуже напружене життя. Їм обом було під 30 років, і вони жили в Балтіморі, шт. Меріленд, США. Дейл закінчив навчання на медичному факультеті Університету Юти. Разом з Рут вони переїхали через усю країну, щоб він міг закінчити нелегке й престижне навчання в інтернатурі на медичному факультеті Університету Джона Гопкінса. У них була чудова донечка Ешлі. Його дорогоцінна дружина Рут проходила лікування від раку, а Дейл слухняно прийняв покликання служити єпископом.

Коли він ходив відвідувати членів приходу, то іноді брав із собою Ешлі. Одного разу він відвідував неактивного члена Церкви. “Я знав, що ніхто не зможе відмовити чудовій маленькій дівчинці, яка була зі мною,—згадує старійшина Ренлунд.— Він постукав у двері чоловіка, який уже сердито прогнав радника єпископа Ренлунда, коли той приходив раніше.

Чоловік, який відкрив двері, був такий великий, що ледве поміщався в одвірку. Він люто глянув на єпископа Ренлунда.

Чотирирічна Ешлі випалила: “Ну то ми увійдемо, чи як?”

На диво той чоловік сказав: “Мабуть так. Заходьте”.

Коли вони вже сиділи й розмовляли, той чоловік сказав єпископу Ренлунду, що не вірить в істинність Церкви і не вірить в Ісуса Христа. Він сердито говорив, поки Ешлі гралася іграшкою. Нарешті вона встала зі стільця, склала чашечкою руки біля батькового вуха і голосно прошепотіла: “Татку, скажи йому істину”.

Так він і зробив. Єпископ Ренлунд склав своє свідчення тому чоловікові. Він згадує: “Той чоловік пом’якшився, і дім сповнився Духом”.

Тепер, як член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, старійшина Ренлунд має можливість розповідати всьому світові цю істину (див. УЗ 107:23). “Найбільша радість приходить тоді,—каже старійшина Ренлунд,—коли допомагаєш привносити Спокуту Христа в життя людей, де б вони не жили. Думаю,

що це покликання дає мені можливість робити це в більшому масштабі, в більшій кількості місць у якості свідка Христа перед усім світом”.

Скандинавське коріння

Дейл Гуннар Ренлунд народився в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, США, 3 листопада 1952 року. Як і всі діти в їхній сім'ї, змалку він розмовляв шведською мовою. Їхня мати, Маріана Андерссон, була зі Швеції, а їхній батько, Матс Аке Ренлунд, народився у шведськомовному містечку в західній Фінляндії. Вони іммігрували зі Швеції до Юти в 1950 році.

Батьки Дейла познайомилися в церкві у Стокгольмі.

Прийнявши рішення одружитися, вони були рішуче налаштовані укласти шлюб лише у храмі. Оскільки в Європі на той час не було храмів (Бернський Швейцарський храм було освячено в 1955 році),

подружжя приїхало до Юти, аби запечататися в Солт-Лейкському храмі.

Сестра старійшини Ренлунда, Лінда С. Морер, на сім років молодша за нього, каже, що коли всі четверо дітей подорослішали, то “зрозуміли, якими надзвичайними, сповненими віри були їхні батьки, щоб залишити свою країну, не знаючи англійської, майже без усякої підтримки, заради того, щоб мати благословення євангелії та храмовий шлюб”.

Коли Дейлу було 11 років, його батька, вправного тесля і будівельника, на три роки покликали до Швеції служити місіонером з будівництва. Сім'я жила в Гельсінкі, Фінляндія, і в Гетеборзі, Швеція. Вони відвідували маленьку філію Церкви, а діти ходили до шведських громадських шкіл. Сестра Дейла, Аніта М. Ренлунд, на один рік молодша за свого брата, згадує один з найважчих моментів такої зміни: “Спочатку це було для нас шоком, тому що, хоча ми і розмовляли шведською вдома, ми не знали ні граматики, ні правопису цієї мови”.

Ще хлопчиком Дейл здобув досвід, пов'язаний з читанням Книги Мормона, який зміцнив його свідчення. Президент місії у Швеції запропонував молодим чоловікам у Аароновому священстві прочитати Книгу Мормона, тож Гарі, старший брат Дейла, якому на той час уже було 12 років, відгукнувся на цей заклик. Одинадцятирічний Дейл також прийняв виклик. Після прочитання Книги Мормона він помолився і запитав, чи істинна вона. Старійшина Ренлунд згадує: “У мене було дуже

Разом з дружиною і дочкою (вгорі) в Солт-Лейк-Сіті старійшина Ренлунд виступав на конференції з сімейної історії під назвою 2016 RootsTech. На протилежній сторінці: уклавши шлюб у Солт-Лейкському храмі в 1977 році, старійшина і сестра Ренлунд служили Господу тоді й там, куди їх покликали.

чітке враження: “Я постійно казав тобі, що вона істинна”. І то був дивовижний досвід”.

Дейл, а також його брат і сестри—Гарі, Аніта і Лінда—згадують, що коли сім'я повернулася до Сполучених Штатів, вони продовжували розмовляти і молитися шведською. Вони також пригадують, яку велику увагу приділяли їхні батьки знанню Писань. Вони розповідали: “Найкращий спосіб довести батькам свою думку—звернутися до Писань”. Аніта жартує: “Знання Писань у нашій сім'ї було навичкою, необхідною для виживання, а не опцією”.

Дивовижно, але Гарі та Дейла було одночасно покликано служити у Шведській місії. Вони ніколи не були напарниками, але обидва змогли скористатися своїм умінням розмовляти шведською, щоб два роки служити Господу в якості місіонерів. За словами старійшини Ренлунда, на місії доводилося багато працювати, але то був чудовий час: “Місія змінила моє життя в тому розумінні, що я взяв зобов'язання і прийняв рішення робити все можливе, щоб стати послідовником Христа”.

Найдивовижніше благословення

Після повернення з місії в 1974 році Дейл вступив до Університету Юти. Він навчався на відмінно і здобув ступінь бакалавра з хімії. Його брат, сестри і близькі друзі згадують, що він був здібним, умів зосереджуватися, старанно працювати і віддано займався будь-якою справою, за яку брався. Усі ці якості він продовжує виявляти і зараз. Гарі каже: “Він найстаранніший трудівник з усіх, кого я знаю”.

У своєму приході Дейл познайомився з молодою жінкою на ім'я Рут. Вона було дочкою члена президентства колу, Мерліна Р. Лібберта, який пізніше служив сімдесятником. Дейл згадує, що йому треба було зібрати всю свою сміливість, аби запросити Рут на побачення, однак вона відмовила. Коли через кілька місяців він спробував зробити це ще раз, вона погодилася. Версія Рут трохи відрізняється. Вона згадує, що на неї справила велике враження його розповідь на причасних зборах про місію. Вони ближче познайомилися, і вона була рада, коли він запросив її на побачення, однак вона вже була задіяна в організації вечірки, через що мусила відмовити. Вона з радістю погодилася, коли він знову запросив її на побачення.

Дейл і Рут одружилися в 1977 році в Солт-Лейкському храмі, коли він ще навчався на медичному факультеті Університету Юти, а вона працювала вчителькою в South High School також у Солт-Лейк-Сіті. “Крім рішення бути активними в Церкві, —як упевнено стверджує старійшина Ренлунд,—одруження з Рут було найдивовижнішою подією у моєму житті”. Їхня дочка Ешлі народилася у 1980 році, через тиждень після того, як старійшина Ренлунд закінчив медичний факультет.

Старійшина Ренлунд був щасливий, що його прийняли в Johns Hopkins Hospital

(лікарню Джонса Гопкінса), його вибір № 1 для продовження медичної освіти. Сім'я зрештою переїхала до Балтімора, шт. Меріленд, де він став штатним працівником лікарні.

Зростання попри труднощі

У жовтні 1981 року у сестри Ренлунд виявили рак яєчників. Вона перенесла дві операції та 9 місяців хіміотерапії. Старійшині Ренлунду нелегко було піклуватися про Рут та їхню дочку, і він згадує: “Мені було так важко, і здавалося, що молитви не доходять до небес”.

Коли він привіз Рут додому з лікарні, вона була слабкою, але вони хотіли разом помолитися. Він запитав у сестри Ренлунд, чи вона помолиться. Її перші слова були такими: “Наш Небесний Батьку! Ми дякуємо Тобі за силу священства, завдяки якій ми можемо бути разом, що б не трапилося”.

У ту мить він відчув особливу близькість зі своєю дружиною і з Богом. “Те, що я раніше розумів про вічні сім'ї розумом, зараз я відчув серцем,—каже старійшина Ренлунд.— Хвороба Рут змінила курс нашого життя”.

Аби відволіктися від хвороби, сестра Ренлунд вирішила піти вчитися на юриста. “Просто я подумала: “Це так і залишиться поганим досвідом, якщо ми не перетворимо його на щось хороше,—розповідає сестра Ренлунд.— Ми не планували, що я захворю на рак, будучи молодою жінкою, і що ми матимемо лише одну дитину. Ми не знали скільки я проживу. Але ми відчували, що правильно буде піти вивчати юриспруденцію”.

Вона навчалася, навіть продовжуючи лікування від хвороби, а її чоловік продовжував стажування.

Єпископ у Балтіморі

Коли старійшина Ренлунд переходив після трирічної інтернатури на посаду лікаря кардіологічного відділення, його запросили на співбесіду, щоб покликати єпископом Балтіморського приходу. Брент Петті, який у той час був першим радником у Балтіморському колі в Меріленді, пам'ятає ту співбесіду.

Разом з президентом колу, Стівеном П. Шиплі, вони “відчували сильний вплив Святого Духа” під час проведення співбесіди.

Брат Петті згадує, що “він був надзвичайним єпископом”, незважаючи на всі труднощі в професійному та сімейному житті, які він у той час переживав. Брат Петті відзначає, що коли в минулому році старійшину Ренлунда було покликано до Кворуму Дванадцятьох Апостолів, члени Балтіморського приходу, а також колеги-медики старійшини Ренлунда, більшість яких не є святими останніх днів, були дуже раді. Вони висловлювали свою любов і захоплення його служінням і винятковими моральними якостями.

Надзвичайні кар'єри

У 1986 році, після того як сестра Ренлунд закінчила юридичний факультет Університету Меріленда, а старійшина Ренлунд закінчив своє трирічне стажування у відділенні кардіології, вони повернулися до Юти. Сестра Ренлунд почала юридичну практику в головному адвокатському офісі, а старійшина Ренлунд став викладачем медицини в Університеті Юти. Упродовж 18 років він був медичним керівником програми координування роботи всіх лікарень у Юті, які проводили трансплантацію в галузі кардіології.

Старійшина Ренлунд залишив свою успішну медичну кар'єру кардіолога і прийняв покликання служити генеральним авторитетом, і його спершу було призначено до президентства Африканської Південно-Східної території. На протилежній сторінці: старійшина Ренлунд вирішив, що у його кабінеті буде висіти зображення Спасителя, виконане художником Генріхом Гофманом, оскільки воно привернуло його увагу в кабінеті Президента Монсона.

У 2000 році він також очолив Програму з запобігання та лікування серцевих захворювань у медичному центрі Intermountain Health Center в Солт-Лейк-Сіті. Програма включала імплантацію апаратів штучного кровообігу і повністю штучного серця. Дональд Б. Доті, доктор медицини, всевітньо відомий кардіохірург, був колегою і другом доктора Ренлунда в лікарні СОД. Доктор Доті каже: "Його надзвичайна професійна підготовка, внутрішня зосередженість, вміння керувати і співчуття були винятковими".

Доктор А. Г. Кфоурі, переконаний католик, який тісно співпрацював з доктором Ренлундом упродовж багатьох років, каже, що доктор Ренлунд був ведучим кардіохірургом у галузі трансплантації в тому регіоні, "мав незрівнянний характер, цілісність, смирення і співчуття". Він розповідає, що доктор Ренлунд "допомагав людям проявляти їхні найкращі риси. Він робив це непомітно. Він добре умів слухати і піклуватися, і він неймовірно був зацікавлений у тому, щоб його

співробітники досягали успіху". Доктор Ренлунд непомітно керував завдяки своєму прикладу і завжди дбав про сім'ї своїх співробітників.

Доктор Кфоурі особливо наголошував на співчутті, яке виявляв доктор Ренлунд своїм пацієнтам. Наприклад, якщо у пацієнта виникали труднощі з транспортуванням, доктор Ренлунд їхав на велику відстань додому до пацієнта, допомагав йому чи їй сісти в його автомобіль, а потім відвозив пацієнта в лікарню. Доктор Кфоурі каже, що це було неперевершено.

Служіння сімдесятиком

Після п'ятирічного служіння в якості президента Першого Солт-Лейкського Університетського колу старійшину Ренлунда було покликано у 2000 році служити територіальним сімдесятиком території Юта. Після цього, у квітні 2009 року, його було покликано сімдесятиком-генеральним авторитетом. Його першим призначенням було служіння у президентстві Африканської Південно-Східної території. Ця

територія має церковні підрозділи в 25 різних країнах.

Сестра Ренлунд розповідає, як вони відреагували на це покликання: "Звичайно, це була несподіванка. І люди казали: "Ви залишаєте роботу на піку своєї кар'єри". І це, мабуть, так і є. Але якщо Господу потрібен пік наших кар'єр і саме в цей час ми можемо послужити, це саме той час, щоб піти".

Кажучи про свою дружину, як про свого героя, старійшина Ренлунд зазначає: "Вона пішла на більші

Покликання бути особливим свідком

29 вересня 2015 року він отримав несподіваний телефонний дзвінок з офісу Першого Президентства. У Будинку церковної адміністрації “мене тепло привітав Президент Томас С. Монсон і

два його радники. Коли ми сіли, Президент Монсон поглянув на мене і сказав: “Брате Ренлунд, ми даємо вам покликання служити членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів”.

Старійшина Ренлунд був вражений. Він смиренно прийняв покликання і згадує: “Думаю, Президент Монсон відчув, що мої кістки розплавилася, тоді він поглянув на мене і сказав: “Бог покликав вас. Господь повідомив це мені”.

Старійшина Ренлунд повернувся до свого офісу, зачинив двері і впав на коліна в молитві. Опанувавши себе, він подзвонив дружині. “Вона була вкрай здивована,— розповідає він,—але вона виявила повну відданість Господу, Церкві й мені”.

Їхня дочка Ешлі визнає: “Таке високе покликання мого батька є наслідком благословень з небес, і його було підготовлено до цього покликання через його служіння упродовж усього життя. У нього велике серце, він сповнений любові”.

Так само і Гарі, брат старійшини Ренлунда, каже, що старійшина Ренлунд “був підготовлений задовго—як шляхом випробувань, так і служіння—до того покликання, яке він отримав. Це—складова більшого плану, яка знаходиться на своєму місці, тому мені легко його підтримувати.

Розмірковуючи над величчю цього покликання, старійшина Ренлунд каже: “Я не відчував, що відповідаю покликанню, однак я дійсно знаю, що Ісус Христос є Спасителем світу. Я можу свідчити про Його живу реальність, про те, що Він—мій Спаситель і ваш Спаситель. Я знаю, що це—істина”. ■

жертви”. Сестра Ренлунд залишила свою посаду президента адвокатської фірми і посаду в кількох відомих радах, аби служити разом з ним. “Нас послали до Африки, і святі нас навчили тому, що дійсно має значення”,— розповідає старійшина Ренлунд.

Одного разу в неділю в центральній частині Конго він запитував у членів Церкви, з якими труднощами вони стикаються, але їм на думку нічого не спадало. Він знову запитав. Нарешті один старий чоловік у останньому ряду кімнати підвівся і сказав: “Старійшино Ренлунд, як ми можемо мати якісь труднощі? Ми ж маємо євангелію Ісуса Христа”. Розмірковуючи над цим випадком, старійшина Ренлунд каже: “Я хочу бути, як ці конголезькі святі, які моляться про їжу кожного дня, вдячні кожного дня за їжу, вдячні за свої сім’ї. Вони не мають нічого, але вони мають все”.

За 5 років служіння у президентстві території, старійшина Ренлунд проїхав тисячі миль просторами Африканської Південно-Східної території, відвідуючи членів Церкви і місіонерів. Він вивчив французьку, бо французькою розмовляють у кількох з цих країн.

Старійшина Джеффри Р. Холланд, який був членом Кворуму дванадцятьох, призначеним у той час працювати з президентством Африканської Південно-Східної території, каже про старійшину Ренлунда: “Ніхто не зміг би більше присвятити себе цьому регіону, людям, які там живуть та їхнім потребам, ніж старійшина Ренлунд. Він невтомно трудився, щоб познайомитися з людьми, полюбити їхню культуру і допомагати святим іти вперед до викупительного світла”.

Моя подорож

ПІОНЕРА З ІНДІЇ

*Я пригадую свою подорож,
яка почалася, коли я був
“хлопчиком із джунглів” у
сільській місцевості Індії,
і тривала до сьогодніш-
нього дня, коли я знаю,
що моє життя і віра—
це справжні чудеса.*

**Менгал Ден Діпті
у переказі Джона
Сентоша Муралі**

Я народився у маленькому селі в джунглях, яке оточене гірським хребтом Східні Гати в Індії. Коли мені було 1,5 роки, ми переїхали в село Данграпаллі на березі річки Колаб. Мене переносили в кошику, коли мої батьки йшли пішки до того села. В селі мешкало 20–25 сімей, які жили в маленьких хатинках без електрики. У нас не було ні школи, ні лікарні, ні автобусної станції. Ми копали ями в руслі річки, щоб отримувати питну воду. Своє дитинство я провів, граючись в джунглях і в полях, перетинаючи болота на ходулях і плаваючи в річці.

Мої предки були священиками в індуїстському храмі за правління Магараджа (царя) Бастара Джадалпура. Але коли політична нестабільність стала загрозливою, мій дідусь і його сім'я втекли в місто Котпад. Їм дали притулок в Німецькій лютеранській місії, де він працював доглядачем і практикував Аюрведу (лікування травами). Саме тут мій дідусь вирішив повернутися до християнства.

Мій батько продовжував сповідувати християнство, вирішивши стати євангелістом і гуру (вчителем). Коли я народився, мене назвали Менгал Ден Діпті (що означає: “хороший”, “дар” і “світло”) за звичаєм християнського віросповідання.

Дитиною я регулярно відвідував німецьку лютеранську церкву. Ми часто ходили в гори молитися. Одного дня, коли йшов дощ, всі, хто був у групі, що йшла молитися, промокли, і один з проповідників палко помолився, благаючи Господа зупинити дощ. На наш подив дощ припинився. З цієї події почала розвиватися моя віра в Бога і в молитву.

Чи є мормонізм християнством?

Після восьмого класу я залишив школу, щоб навчатися у трирічній теологічній семінарії в Котпеді, і, як і мого батька, мене висвятили в євангелісти. Після того

як кілька років я проводив збори в Котпаді і поблизу нього, я переїхав до Північної Індії, де почав продавати книги Євангелістського християнського літературного товариства. Я натрапив на книгу під назвою *Чи є мормонізм християнством?* Щось у цій книзі заінтригувало мене, і я вирішив прочитати її.

У книзі було багато критики на адресу мормонів і їхніх вірувань. Попри це багато чого в цій книзі викликало в мені глибоку зацікавленість, особливо концепція про Божество, складові поклоніння та історія полігамії. Однак найцікавішим для мене було те, що церква була названа іменем Ісуса Христа. Мені захотілося дізнатися більше про неї.

Одного дня під час молитви я відчував натхнення дослідити мормонську Церкву. Я дізнався, що Головне управління Церкви знаходилося в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта. Я вирішив написати листа і адресував його “Чоловікам, які очолюють Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів, Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, США”.

Навчання від апостола

У 1959 році, у відповідь на мій лист, брат Ламар Уільямс з Місіонерського відділу Церкви надіслав мені свідчення Джозефа Сміта, Уложення віри і Книгу Мормона. Я дослідив усе це і переконався в їхній істинності. Однак в Індії не було ні місіонерів, ні членів Церкви, щоб навчати мене.

Тоді, у січні 1961 року, старійшина Спенсер В. Кімбол (1895–1985), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, відвідав Делі. Протягом трьох днів я подорожував з ним до Тадж-Махалу в Агрі і в Дармсалі. Я ніби губка вбирав у себе всі євангельські уроки, яким він навчав. В останній день його візиту я був готовий христитися. 7 січня 1961 року старійшина Кімбол христив мене у річці Ямуна; сестра Кімбол була офіційним свідком, хоч там і було багато допитливих глядачів. Того ж вечора мене було конфірмовано.

Ті три дні, коли апостол Господа безперервно навчав мене, були одними з найкращих днів у моєму житті. Розставання було сумним, оскільки він став моїм особливим мормонським другом.

Туга за святыми

Коли старійшина Кімбол поїхав, я розповів про своє навернення друзям і вони осміяли мене. Але я знав, що євангелія істинна і не міг зректися її, тож я вирішив знайти іншу роботу. Я започаткував бізнес з пошиття одягу, як і мій батько. Втім, згодом я зрозумів, що не зможу розвиватися, поки не здобуду кращу освіту. Мені вже було більше 20 років і ідея повернутися до навчання дещо лякала, однак наступні дев'ять років я здобував освіту. Я займався своїм бізнесом вранці і навчався ввечері. Весь свій заробіток я витрачав на навчання. Я був рішуче налаштований і молився про божественну допомогу. Я навчався, щоб отримати ступінь бакалавра з психології, соціології та мистецтва в університеті Агри. Після того я вступив до Університету Мірут, щоб навчатися і отримати ступінь з права.

На початку тих дев'яти років навчання в Делі проживала одна сім'я святих останніх днів, Шортлефти, які працювали в посольстві США. Я їздив у Делі на причасні збори, що проводилися в їхньому домі. У 1962 році нас відвідав старійшина Річард Л. Еванс (1906–1971), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, а в 1964 році приїхав старійшина Гордон Б. Хінклі (1910–2008), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Пам'ятаю, як надів старійшині Хінклі вінок і вручив горщик із зібраною десятиною, яку збирав протягом багатьох років.

На жаль, ці моменти спілкування зі святыми—хоч і допомагали—були нечастими, і, перебуваючи в Індії, я був позбавлений постійного товариства інших святих. Це непокоїло моє серце. Минали роки, самотність гнітила мене і я не бачив свого майбутнього в Індії. Я хотів мати священство і жити серед святих.

Стати піонером

Коли я відчув, що настав час бути ближче до святих, я припинив вивчати право та іммігрував до Канади. Коли я прилетів в Едмонтон, провінція Альберта, то відправився до найближчого приходу. Я зустрівся з єпископом Геррі Смітом і відразу ж відчув, що належу до товариства того приходу. Я відвідав Кардстонський храм, провінція Альберта, хоч ще і не міг отримати свій ендаумент.

Вгорі: Брат Діпті, коли був студентом в Індії. Внизу: Брат Діпті (зліва) з Полом Трісувадасом, іншим піонером Церкви, членом Церкви з Індії, на Храмівій площі в Солт-Лейк-Сіті. Зліва: Президент Спенсер В. Кімбол відіграв важливу роль у піонерській подорожі брата Діпті.

Я хотів відвідати Солт-Лейк-Сіті і здивувати моїх хороших друзів—старійшину Кімбола і брата Ламара Уільямса. Нарешті навесні 1969 року, через вісім років після мого хрищення, я відвідав Солт-Лейк-Сіті і зустрівся зі старійшиною Кімболом. Він дуже зрадів і провів зі мною решту того дня.

Під час перебування в Солт-Лейк-Сіті я зайшов до перукарні, щоб підстригтися. Я поділився своїм свідченням з перукарем, який і сам був наверненим. Один джентльмен, який чекав своєї черги, почув мене і розповів про свої подорожі до Індії. Він заплатив за мою стрижку, запросив на обід і відвіз мене в Університет Бригама Янга. Я був вражений цим університетом. Я зазначив, що хотів би продовжити своє навчання тут, але не міг дозволити собі цього. Той чоловік запропонував мені на навчання 1000 американських доларів. Я був здивований і дуже дякував йому.

Я приєднався до програми роботи в сфері соціальних проблем в УБЯ. У 1972 році, закінчивши навчання в УБЯ, я переїхав до Солт-Лейк-Сіті, щоб отримати ступінь магістра в Університеті Юта. Пізніше я переїхав до Каліфорнії, США, де здобув ступінь доктора з клінічної психології, викладав курси, як зупинити побутове насильство, і написав книгу. Зараз я вже на пенсії і живу зі своєю дружиною, Венді, у штаті Невада, США.

Був час, коли у мене було багато особистих труднощів, випробувань і негараздів. Подолати багато випробувань життя мені допомогло зосередження на євангелії і благословеннях храму.

Його плани—це диво

Я часто пригадую свою подорож, яка почалася, коли я був “хлопчиком із джунглів” у сільській місцевості Індії, і тривала до сьогоднішнього дня, коли я знаю, що моє життя і віра—це справжні чудеса. Господь виткав моє життя красивіше, ніж я будь-коли сподівався. Як чудово, що Господній помазаний пророк Спенсер В. Кімбол навчав мене і був зі мною у вирішальні моменти моєї життєвої подорожі.

Я часто пригадую той час, який провів з Президентом Кімболом. Він запрошував мене, коли його сім'я ходила в походи, на пікніки та на обіди в День подяки й на Різдво. Навіть тоді я знав, що він дійсно був апостолом і пророком Господа, Ісуса Христа.

Я зустрівся з Президентом Кімболом востаннє, коли він був дуже хворий. Але він все одно посміхнувся до мене й обійняв. Він був першим святим, кого я зустрів, і я знав, що він ніколи не забував про мене.

Я вдячний Богові за наших пророків і відновлену євангелію. Наша Церква є божественною моделлю, якої потребує світ сьогодні. Завдяки Церкві я зміг отримати освіту і розвиватися як особа. Я вдячний за той день, коли дізнався, що молитва дійсно діє і що я мав бажання слухати спокійний, тихий голос і досліджувати Церкву. Я вдячний, що дозволив Господу привести до ладу моє життя. Я знаю, що коли ми шукатимемо Його царства, все інше додасться нам (див. Матвій 6:33). ■

Автор живе в Телангані, Індія.

ПОДІБНО ДО ВДОВИ З САРЕПТИ: ДИВО ПОЖЕРТВУВАНЬ ВІД ПОСТУ

*Коли ми задумалися про те, щоб давати
більш щедрі пожертвування від посту,
ми пам'ятали, що людина не може
дати скоринку Господу і не отримати
у відповідь хлібину.*

По Ньєн (Феліпе) Чоу і Петра Чоу

Багато сімей по всьому світі переживають фінансові труднощі, особливо в часи економічної кризи¹. Вплив такої кризи відчувався і в нашому рідному приході кілька років тому, коли ми бачили, як кілька сімей потребували допомоги. На початку того року наш єпископ поділився з нами запрошенням від нашого президента колу давати щедрі пожертвування від посту, щоб допомогти тим, хто перебуває в нужді.

Хоч наші провідники і попросили нас дивитися на наші індивідуальні ситуації і вирішувати, чи можемо ми бути більш щедрими в наших жертвуваннях від посту, вони не визначали, скільки ми маємо давати. Однак Дух нагадав нам про пораду, яку багато років тому дав президент Меріон Дж. Ромні (1897–1988), перший радник у Першому Президентстві. Він сказав: “Я твердо вірю в те, що ви не можете віддати Церкві та на побудову царства Божого і стати якоюсь мірою біднішими у фінансовому плані. ... Людина не може дати скоринку Господу і не отримати у відповідь хлібину. Я свідок цьому. Якщо члени Церкви подвоять їхні внески пожертвувань від посту, духовність в Церкві подвоїться. Нам потрібно пам'ятати про це і бути щедрими в наших жертвуваннях”².

Ми знали, що для нашої сім'ї буде жертвою, якщо ми збільшимо наші пожертвування від посту, але ми уважно обміркували вчення і обіцяння президента Ромні. Як сім'я ми отримали рясні благословення і відчували сильне бажання збільшити наші пожертвування від посту.

Більш того, ми хотіли, щоб наша сім'я подолати схильність до егоїзму. Оскільки ми живемо у суспільстві, яке настільки зосереджене на придбанні речей і задоволенні наших особистих бажань, ми переживали, що наші діти можуть вирости егоїстами. Але ми мали надію в словах президента Спенсера В. Кімбола (1895–1985): “Виконуючи закон посту, людина знаходить джерело сили, щоб долати свої тілесні пристрасті й егоїзм”³.

Протягом перших трьох місяців, коли ми давали більш щедрі пожертвування, ми почали бачити багато благословень. Ми витрачали менше грошей на продукти, а палива в бензобаку нашої машини, здавалося, вистачало на довший час. Наші діти просили менше того, чого їм хотілося, а егоїзм в нашому домі майже зник.

Наприклад, коли ми жертвували на місцевий захід зі збору їжі для нужденних, наші діти заохочували нас давати більше. Коли ми проводили щорічну інвентаризацію наших запасів їжі, то виявили, що фактично у нас був дворічний запас їжі. Крім того, раніше нам вистачало мішка рису (22.7 kg) на один місяць. Зараз, такого самого мішка вистачало нам на два місяці. Здавалося, що наш запас харчів примножувався.

Ми згадали історію про вдову з Сарепти. Коли лютував голод, пророк Ілля попросив вдову, у якої не було їжі, нагодувати його, дати йому води і хліба. А та відказала: “Як живий Господь, Бог твій, не маю я калача, а тільки повну пригорщу борошна в дзбанку та трохи олії в горнятї. А оце я назбираю дві полінци дров, і піду, і приготую це собі та синові своєму. І з'їмо ми, та й померемо” (1 Царів 17:12).

Пророк пообіцяв їй, що “дзбанок муки не скінчиться, і не забракне в горнятї олії. ...

І пішла вона, і зробила за словом Іллі, і їла вона й він та її дим довгі дні” (1 Царів 17:14–15). Борошно в її дзбанку, якого було достатньо лише на один обід для її сім'ї, примножувалося, що дало можливість її сім'ї та іншим харчуватися протягом багатьох днів. Подібне

чудо, яке стосується наших особистих пожертвувань, сталося і в нашій сім'ї.

У часи фінансових труднощів давати щедрі пожертвування від посту і допомагати піклуватися про нужденних може бути не легко, особливо тоді, коли ми і самі—подібно до вдови з Сарепти—перебуємо в нужді. Щоб давати щедрі пожертвування від посту, незалежно від суми, потрібна віра в Господа і в Його обіцяння піклуватися про нас. Однак Господь виконує Свої обіцяння і досвід нашої сім'ї навчив нас, що чим більшим ми волимо ділитися, тим більше благословень отримуємо.

Як сказав президент Ромні: “Вділяйте не просто на користь бідних, але для власного благополуччя. Давай-те достатньо, щоб ви могли віддати себе царству Бога, жертвуючи своїм статком і часом”⁴. Коли ми давали більш щедрі пожертвування від посту, це допомогло нашій сім'ї знайти радість у піклуванні про бідних і силу в нашому особистому духовному благополуччі.

Наше бажання дати скоринку принесло нам багато хлібин у відповідь. Наше бажання давати щедрі пожертвування від посту більше ніж подвоїло наші запаси їжі. Насправді, сила Господа, що примножила п'ять хлібин і дві риби, щоб нагодувати 5000 мужів, крім жінок і дітей, достатньою кількістю кусків, аби наповнити 12 кошів (див. Матвій 14:16–21), є тією самою силою, яка наповнила дзбанок вдови із Сарепти і примножила запаси їжі нашої сім'ї. І все ж, наше найбільше благословення прийшло не у формі примноження їжі, а у зменшенні егоїзму і зростанні духовності в нашому домі.

Ми свідчимо, що коли ми щедро жертвуємо у церковні фонди пожертвувань від посту, у тому числі й у ті часи, коли наші статки обмежені, Господь звеличить наші зусилля і благословить нас більше, ніж ми здатні зрозуміти. ■

Автори живуть у штаті Юта, США.

ПОСИЛАННЯ:

1. Див., наприклад, Генрі Б. Айрінг, “Чи ж ось це не той піст, що Я вибрав його?”, *Ліягона*, трав. 2015, сс. 22–25.
2. Marion G. Romney, Welfare Agricultural Meeting, Apr. 3, 1971, 1.
3. Спенсер В. Кімбол, “Becoming the Pure in Heart”, *Ensign*, May 1978, 80.
4. Marion G. Romney, “The Blessings of the Fast”, *Ensign*, July 1982, 4.

**ПІСТ: ПЛЕКАЙТЕ
ВАШ СВЯЩЕННИЙ
ПРИВІЛЕЙ**

“Я приношу свідчення про чудеса, як духовні так і мирські, які приходять до тих, хто живе за законом посту. Я свідчу про чудеса, які прийшли до мене. Воістину, як записав Ісаїя, я молився під час посту і Бог дійсно відповідав: “Ось Я!” (Ісаїя 58:9). Плекайте цей священний привілей принаймні щомісяця і будьте настільки щедрими, наскільки дозволяють обставини, у ваших жертвуваннях від посту та інших гуманітарних, освітніх та місіонерських внесках. Я обіцяю, що Бог буде щедрим з вами, і ті, хто знайде полегшення від ваших рук, назвуть ваше ім'я благословенним навіки”.

Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Хіба всі ми не є жebraками?”, Ліягона, лист. 2014, с. 42.

Як розуміти МОЛОДЬ, ЯКУ ВИ НАВЧАЄТЕ

Якщо ви зробите зусилля, щоб більше дізнатися про молодих людей, яких навчаєте, то цим зможете відкрити двері до їхнього навернення.

Багато молодих людей мають ентузіазм і енергію, завдяки яким процес їхнього навчання і скерування перетворюється на приємність. Але у деяких молодих людей, коли вони зростають і дорослішають, можуть виникати труднощі через пристосування до змін у їхньому тілі, стрес у школі, розбіжності в культурі, і це може відводити їх від життя за євангелією. Молоді потрібні такі вчителі, які розуміють її і дбають про неї. Молоді потрібні наставники, які створюватимуть безпечне оточення, в якому вона буде навчатися і діяти згідно з вивченим.

Ось кілька ідей, які корисно знати про молодь, коли ви будете планувати, готувати і навчати її так, як Спаситель:

1. *Молодь хоче і має потребу в тому, щоб навчатися доктрині.* У світі, який все далі відходить від євангельських норм, молодь відчуває спрагу за вічною істиною. Молодь хоче, щоб її навчали “про речі, як вони дійсно є, і про речі, як вони дійсно будуть” (Кн. Якова 4:13). Ці речі містяться в євангельській доктрині. Під час навчання зосереджуйтеся на доктрині, що міститься в Писаннях, ученнях сучасних пророків і апостолів та інших офіційних церковних матеріалах. Заохочуйте молодь самостійно вивчати ці матеріали. Доктрина має потужний вплив (див. Алма 31:5).

2. *Молоді люди перебувають у пошуках свого “я”.* Вони намагаються зрозуміти, ким є і ким хочуть стати. Готуючись до майбутніх ролей, вони можуть розмірковувати над тим, що Господь підготував для них і чи вони будуть здатні виконати все, що від них очікується. Ви, батьки і вчителі, можете вселяти в них відчуття впевненості в майбутньому і скеровувати в підготовці до нього. Допомогайте молоді наближатися до Бога і

будувати своє життя на євангельських нормах. Навчайте молодь про важливість храму і про їхню роль у розбудові Божого царства.

3. *Молодь знатиме, коли ви про неї дбаєте.* Аби молоді люди по-справжньому долучилися до вивчення євангелії, їм потрібно знати, що ви їх любите і вони вам цікаві як особистості. Слухайте їх. Шукайте в них

хороше і беріть це за основу. Висловлюйте свою впевненість в них і дайте їм переконатися, що їх цінують і вони потрібні.

4. *Молоді люди мають багато інтересів.* Кожна молода людина є унікальною особистістю. Дізнайтеся про особисті інтереси, потреби і труднощі кожного. Це може вимагати спілкування з ними поза регулярними зборами, заняттями і заходами. Познайомившись з ними, ви здобудете за допомогою Духа бачення і через натхнення дізнаєтеся про їхні потреби, які можуть впливати на стиль вашого викладання. Коли молоді люди відчують щире зацікавлення їхнім життям, їхні серця будуть більш відкриті до того, чого ви навчаєте, і до свідчення.

5. *Молоді люди можуть знаходити відповіді на свої запитання.* Учні будь-якого віку люблять відкривати щось нове в євангелії, але це особливо важливо для підлітків, коли вони розвивають свою систему цінностей і вірувань. Євангельські уроки мають тривалий вплив, коли їх засвоюють на особистісному рівні—а потім застосовують у житті. Замість того, щоб давати молодим людям відповіді, ви можете використовувати навчальні

методи, що спонукають і надихають їх знаходити відповіді самостійно. Це приведе до глибшого навернення—остаточної мети всього євангельського навчання.

6. *Молоді люди можуть навчати одне одного.* Молодь може бути зацікавленою в тому, щоб робити вклад у процес навчання і з радістю ділитися набутими знаннями. Своїм прикладом і викладанням ви можете допомагати молодим людям навчатися навчати, як навчав Спаситель. Під вашим скеруванням вони можуть почати з викладання частини уроку або проведення невеликого обговорення. Здобувши досвід та впевненість, вони час від часу можуть отримувати нагоду проводити весь урок. Коли молоді люди навчаються одне від одного, вони допомагають зміцнювати одне одного, щоб встояти перед тиском людей, які не поділяють їхні цінності.

7. *Молодь навчається бути провідниками.* Президентства класів і кворумів мають священне покликання керувати своїми однолітками. Але навіть коли вони вже мають досвід керування, їм необхідне ваше спрямування щодо того, як проводити збори, допомагати іншим навчатися та служити. Інші можливості здійснення керівництва можуть з'являтися вдома, де молоді люди отримують важливі обов'язки.

8. *Молоді люди навчаються від батьків та інших дорослих, які є зразком для наслідування.* Важливою складовою ваших учительських обов'язків є надання допомоги у зміцненні стосунків між молодими людьми, їхніми провідниками та батьками. Ви можете допомагати молоді знаходити відповіді на багато запитань, але найкраща відповідь на деякі з їхніх запитань надійде від батьків чи провідників. Направляйте молодих людей до їхніх батьків та заохочуйте до зміцнення сімейних уз. Регулярно спілкуйтеся з батьками про те, що ви вивчаєте у класі й розповідайте про таланти, зростання та позитивний вклад, які ви помічаєте в їхніх синах і дочках. Запитуйте, що ви можете робити, аби допомагати їм навчати своїх дітей.

Необхідно поєднати зусилля батьків, провідників, порадників та вчителів, у тому числі вчителів семінарії, щоб допомогти молодим людям стати наверненими. Разом ви зможете створити більш сприятливу навчальну обстановку для молоді, ніж якби ви робили це відокремлено. ■

Щоб знайти більше ідей, прочитайте розділ “Навчати молодь” у новому посібнику Навчати, як навчав Спаситель (он-лайн на teaching.lds.org).

“Дивіться на своїх маленьких”: ВЧІТЬСЯ НАВЧАТИ ДІТЕЙ

“[Ісус] узяв їхніх малих дітей, одного за другим, і благословив їх, і молився Батькові за них. ... І Він звернувся до натовпу і сказав їм: Дивіться на своїх маленьких” (3 Нефій 17:21, 23).

Якщо ви батько чи мати або вас покликали навчати дітей, вам було надано великий дар. Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав: “[Ви] належите до тих, кого Бог призначив оточити дітей сьогодення любов’ю і вогнем віри та розумінням того, ким вони є”¹.

Діти принесуть вам радість і спонукатимуть показувати гарний приклад. Коли ви навчитеся бачити у дітях вірність, любов, довіру й надію, то наблизитеся до Господа і краще зрозумієте Його заповідь “ста[ньте], як ті діти” (Матвій 18:3).

Ось вісім порад, які слід пам’ятати, коли ви будете намагатися любити і навчати дітей так, як Спаситель.

1. *Діти вірять.* Вони сприйнятливі до істини. Навчайте їх правильної доктрини просто і ясно, доступно для них мовою й використовуючи ті приклади, які їм зрозумілі.

2. *Діти можуть розпізнавати вплив Духа.* Навчайте їх, що відчуття миру, любові й радості, які вони мають, коли говорять чи співають про Ісуса Христа і Його евангелію, приходять від Святого Духа. Допоможіть їм зрозуміти, що ці відчуття є складовою свідчення.

3. *Діти розуміють ідеї буквально.* Складні метафори можуть заплутати їх. Коли ви навчаєте, використовуйте знайомі події і вправи: дім, сім’я і світ навколо них.

4. *Діти прагнуть навчатися.* Їм подобається навчатися за допомогою отримання різноманітного досвіду й різних почуттів. Вони

реагують особливо добре на візуальні посібники та активне залучення до уроку. Дайте їм можливість рухатися, досліджувати і пробувати щось нове.

5. *Діти від природи прагнуть ділитися і допомагати.* У них є те, чого вони можуть навчати одне одного і вас. Запросіть їх поділитися тим, що вони дізналися. Дайте їм можливість читати уривки з Писань, тримати ілюстрації, відповідати на запитання чи писати на дошці.

6. *Діти виявляють любов і хочуть, щоб їх любили.* Шукайте нагоди похвалити за хорошу поведінку та вияви любові, які дітям притаманні від природи. Зміцнюйте їхню впевненість, висловлюючи свою любов і вдячність, та уважно слухаючи, що вони кажуть.

7. *Діти наслідують ваш приклад.* Ви завжди навчаєте, навіть коли ви не усвідомлюєте це. Діти помічатимуть, як ви живете за принципами, яких навчаєте. Ваш праведний приклад може справляти сильний вплив на розвиток їхнього свідчення.

8. *Малі діти, як правило, можуть концентрувати свою увагу ненадовго.* Якщо вони неухважні, це може означати, що вони втомлені або голодні, що вони не розуміють чогось зі сказаного вами, що їм треба порухатися або їм нудно. Дітям сподобається навчатися, якщо ви будете застосовувати повторювання, різноманітність, прості історії, пісні та вправи. Заохочуйте їх до участі в уроці. ■

МАТЕРІАЛИ ДО УРОКУ

Вам потрібна історія, наочні посібники чи відео, щоб збагатити урок в Початковому товаристві чи на домашньому сімейному вечорі, але не знаєте, як їх знайти? Зайдіть на lessonhelps.lds.org!

Щоб знайти більше ідей, прочитайте розділ «Навчати дітей» у новому посібнику *Навчати, як навчав Спаситель* (он-лайн на teaching.lds.org).

ПОСИЛАННЯ:

1. М. Рассел Баллард, “Great Shall Be the Peace of Thy Children,” *Ensign*, Apr. 1994, 60.

“Нехай дитячий
сміх сповнює
радістю наші серця.
Нехай дитяча віра
заспокоїть наші
душі. Нехай дитяча
любов спонукає нас
до хороших справ”.

**Президент Томас С.
Монсон, “Precious
Children—A Gift from
God,” *Ensign*, Nov.
1991, 70.**

**Старійшина
Меріон Д. Хенкс
(1921–2011)**

Служив сімдесяти-
ником з 1953 по
1992 р.

Храмове поклоніння— КЛЮЧ ДО ПІЗНАННЯ БОГА

*У храмі ми можемо навчатися жити так,
як Христос жив на землі, й готуватися, щоб
жити так, як Він і Батько живуть зараз.*

Я добре пам'ятаю одну з перших хвилюючих і щирих розмов з однією відвідувачкою храму на початку мого служіння президентом Солт-Лейкського храму. Дуже вдумлива дівчина прочитала відповідні вірші, в яких ідеться про функції храму як дому навчання і настанов. Вона була достатньо сприйнятливою і погоджувалася, що пізнати Бога і Христа, “єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його”—це “життя вічне” (Іван 17:3). Вона знала також, що ми вчимося пізнавати нашого Батька, а згодом і повертаємося до Нього, через Христа.

Я свідчив їй, що, на мою думку, все у храмі в кінцевому результаті вказує на Христа і нашого Батька. Дієвість обрядів і завітів криється в Його викупительній любові й делегованій владі—владі “святого священства за чином Сина Божого” (УЗ 107:3). Але вона ще не могла повністю поєднати в своєму розумі й серці, як храмове поклоніння може відігравати вирішальну роль у пізнанні Господа. ...

Христос, Писання, храм, дім

Храм є надзвичайно важливим, оскільки є місцем для нашого очищення, а, отже і освячення, що, як ми дізнаємося з життя Христа, може привести нас до того особистого пізнання Його і свідчення про Нього, яке спрямовує до найціннішого з дарів у житті.

Завдяки Ісусу Христу навчання і поклоніння у храмі може бути університетом вічного життя. У молитві освячення в Кертленді до Господа було звернене це прохання: “Даруй Ти нам, Святий Батьку, щоб усіх тих, хто поклонятимуться в цьому домі, могло бути навчено словам мудрості ...;

І щоб вони могли зростати в Тобі й отримати повноту Святого Духа” (УЗ 109:14–15).

Чи досягаємо ми цього шляхом церемоній і ритуалів? Частково так, якщо ми розуміємо мету й символізм, так само як Адама і Єву було навчено розуміти його на зорі людської ери. Але, головним чином, ми навчаємося за допомогою суті послання, принципів вічного розвитку, вічного життя. Наші завіти з Господом базуються на кількох простих принципах. Пригадайте висловлювання Павла, звернене до римлян, що ми примиряємося з Богом завдяки крові Христа і спасаємося “життям Його” (Римлянам 5:10). Як на мене, це означає, що принципи Його святого життя ведуть нас до тієї повноти спасіння, відомої як піднесення—життя на Божому рівні, сповненого любові, навчання, служіння, зростання і креативу разом з тими, кого ми любимо та разом з Батьком і Сином. У храмі ми можемо навчатися жити так, як Христос жив на землі, й готуватися, щоб жити так, як Він і Батько живуть зараз.

Центральні принципи Христового життя

Які ж принципи є центральними в Його житті, що їх навчають у храмі і які стосуються завітів, що ми укладаємо з Господом? ...

Він любив так, як, можливо, лише Він і Батько це розуміють. Але ми тут, щоб цього навчитися, навчитися любити настільки, аби вміти віддавати. На полі бою, в лікарняних палатах та в непомітних ситуаціях, коли героїчно проявляється безкорислива відданість до одного з батьків чи до дитини—саме там, на мою думку, можна побачити людей, які навчилися по-справжньому любити і жертвувати у Його спосіб.

Якщо ми виберемо шлях—і йтимемо ним—аби постійно ділитися, дбати, виявляти люб'язність і доброту, то поступово зрозуміємо, що це і є серцем євангелії, а не складовою, без якої можна було б і обійтися. Очікується, що ми будемо порядними і чесними, безкорисливими, матимемо хороші манери і хороший смак. Але, зрештою, що дійсно має значення—це те, якими людьми ми є, що ми готові віддати. ... Це ті рішення, які ми приймаємо щодня, щогодини, коли навчаємося і погоджуємося йти напрямком, вказаним Господом.

Після Розп'яття, Воскресіння і Вознесіння Спасителя щось відбулося з Його учнями, які залишилися і яких очолював Петро, той самий, що зрікся Його під тягарем розлуки. Настала П'ятдесятниця—сходження Святого Духа—і ті, хто сумнівався, зміцнили своє свідчення і здатність його складати. З 1 по 5 розділ у книзі Дії розповідається історія. Останні вірші 5 розділу справляють хвилюючий вплив. Гамалііл пропонує своїм соратникам дати послідовникам Ісуса ще один шанс, ще трохи часу. Тож учнів знову застерігають, що треба припинити навчати про Христа і проповідувати Його, їх ще раз побивають і відпускають. У Писаннях сказано, що вони йдуть з в'язниці і радіють, що були гідні постраждати заради Христа. Потім вони “щоденно у храмі й домах безупинно навчали, і звіщали Євангелію Ісуса Христа” (Дії 5:42).

Щось подібне має відбуватися з нами, коли ми виходимо з храму в душі 3 Нефій 17:3: “Отже, ідіть до своїх домівок, і подумайте над тим, що Я сказав, і просіть у Батька в Моє ім'я, щоб ви могли зрозуміти і підготувати свій розум до завтра, і Я прийду до вас знову”.

Очищувальна сила храмового поклоніння

Очищувальний дух може підштовхнути нас, коли ми вже особливим чином освоїли шлях, пройдений і освітлений Господом, щоб—виявляючи Йому свою любов—стати новими людьми, які дійсно люблять, побратерські ставляться, підкоряються волі Господа і служать, діляться, виявляють любов, дотримуються гідних норм, шукають насамперед царства Божого.

Нам треба очистити своє сімейне життя і перетворити домівки на місце, де ми “навчаємо і проповідуємо” Ісуса Христа щодня, але йдемо за Ним завжди. Наші домівки, наші сім'ї та особисте життя повинні стати центром навчання, центром безкорисливості й служіння. Кажучи словами Руфуса Джоунса: “Святі створені не для того, щоб мати сяйво німба та внутрішній трепет. Вони створені для того, щоб стати осередком світла і сили. Справжні святі—це хороші матері, хороші сусіди, хороша конструктивна сила в суспільстві, це оптимізм і благословення. Справжні святі—це дієві християни, які в тому місці, де вони знаходяться, є прикладом такого життя, яке повною мірою буде реалізоване на небесах¹⁷”.

Розгляньмо, що для мене є чистим і дієвим ключем до значення храму й храмового поклоніння. Господь

у 1836 році через одкровення дав Джозефу Сміту молитву, яку було виголошено на освяченні Кертлендського храму. Ця молитва стала 109 розділом Учення і Завітів. Якщо хтось дійсно хоче зрозуміти основоположне значення храму, той повинен багато разів перечитати її, особливо двадцять перших дуже зворушливих і сильних віршів. У вірші 5 міститься прекрасне твердження, яке заслуговує на глибоке обдумування: “Бо Ти знаєш, що ми зробили цю роботу у великих стражданнях; і з нашої бідності ми вдіяли від нашого майна, щоб збудувати дім Твоєму імені, щоб Син Людини мів мати місце, де явити Себе Своєму народові” (УЗ 109:5; курсив додано).

Як Він являє Себе Своєму народові у храмі?

Вважаю, що, головним чином, через красу й неспростовну переконливість храмових принципів, обрядів і завітів, під час храмового поклоніння—через дух одкровення та інші благословення Духу, доступні тим, чий розум і серце перебувають в гармонії, хто терплячий і має бажання навчатися та рухати своє життя до встановлених Христом ідеалів (див. 3 Нефій 27:21, 27).

Одного прикладу буде достатньо, щоб проілюструвати духовну силу, яка приходить до тих, хто завзято служить Господу в храмах. Одного ранку я приїхав до храму о 4:30, вдячний небесам, що зміг добратися до нього від свого дому, незважаючи на сильний снігопад. У віддаленій кімнаті, я натрапив на свого літнього, глибокошанованого друга, який заглибившись у думки, сидів, спершись на свій ціпок. Як і я, він був одягнений у білий одяг—білий одяг храмових працівників. Я радісно його привітав і запитав, що він тут робить о такій ранній порі.

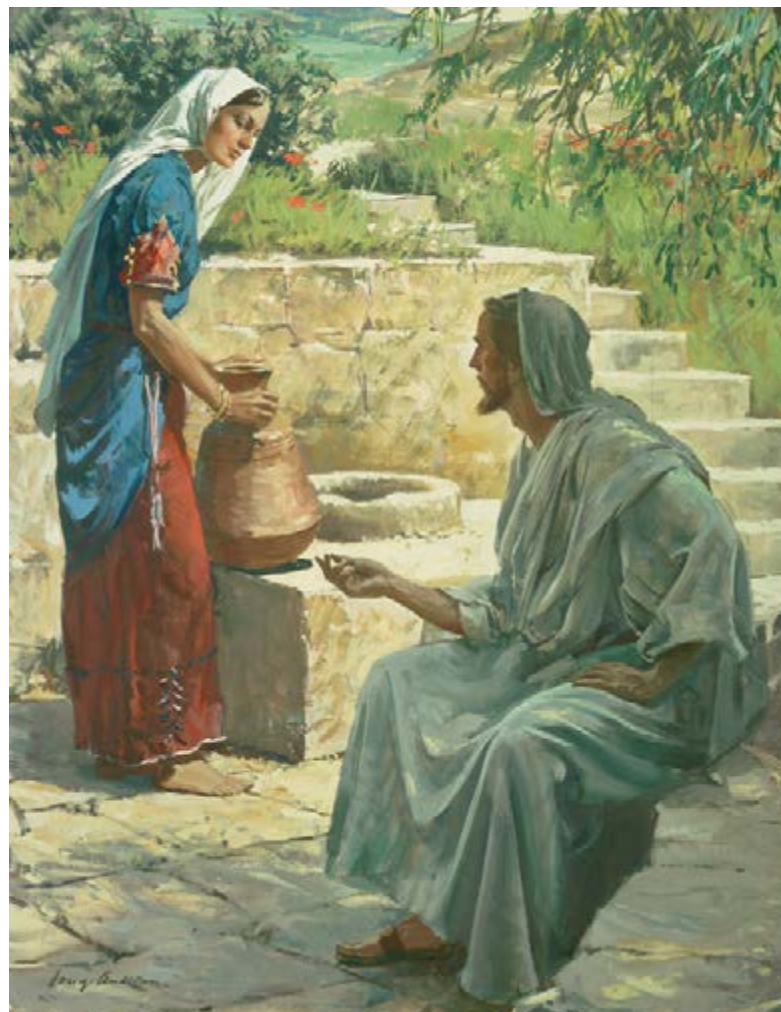
Він відповів: “Ви знаєте, що я тут роблю, президенте Хенкс. Я—обрядовий працівник, який прийшов виконувати своє доручення”.

“Я це добре знаю,—відповів я,—але я дивуюся, як ви дісталися сюди через цю завірюху. Я щойно чув по радіо, що каньйон Парлі закритий для транспорту, насправді навіть перекритий”.

Він відповів: “У мене повнопривідний автомобіль, на якому можна виїхати на верхівку дерева”.

Я сказав: “У мене також, інакше я б сюди не дістався, а я живу лише за кілька миль звідси”.

Потім я запитав у нього, як йому вдалося дістатися сюди, незважаючи на перекриті дороги в каньйоні, про

що повідомлялося в новинах. Його відповідь була характерною для цього фермера і президента колу. Коли я вперше його зустрів, то був кремезний, сильний чоловік, який їздив верхи на коні; тоді я провів з ним півдня перед конференцією колу. Тепер артрит і вік у буквальному розумінні скорчили його, а невдовзі мали забрати й життя. Йому було боляче рухатися. Його відповідь того ранку була такою: “Знаєте, президенте Хенкс, я знаю тих дорожніх поліцейських, більшість з них, з їхнього народження. Вони знають, що мені треба їхати, а якщо треба буде, то я поїду навпростець! Вони також знають мій автомобіль та мій досвід, і вони просто відсувають загрозу, якщо виникає потреба”.

Вірний і відданий, він був у храмі в той ранній час, щоб почати свою священну роботу. Саме такі люди з такою вірою та відданістю допомагають просувати храмову роботу. ■

З виступу, виголошеного у лютому 1993 року в Університеті Бригама Янга; повна версія надрукована в Temples of the Ancient World, ed. Donald W. Pary (1994).

ПОСИЛАННЯ:

1. *Rufus Jones Speaks to Our Time* (1961), 199.

Старійшина
Джозеф В. Сіаті
Сімдесятник

ШАНУВАТИ БОГА, ШАНУЮЧИ СВОЇ ЗАВІТИ

*Найбільші благословення нашої віри в Бога приходять тоді,
коли ми шануємо Його, дотримуючись своїх завітів.*

У 1985 році в Найробі, Кенія, ми з сестрою Сіаті познайомилися з чоловіком на ім'я Роджер Говард. Зі своєю дружиною Айлін вони служили на місії як літня подружня пара. Вони запросили нас приєднатися до невеликої групи людей, які збиралися кожної неділі у них вдома. Тоді ми вперше побували на зборах членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Ми відчули Духа на тих перших зборах і з того часу відвідували Церкву кожної неділі.

Через кілька місяців Роджер хрестив нас і нашого дев'ятирічного сина. Невдовзі Роджер та Айлін повернулися додому після закінчення своєї місії. Ми раз на кілька років отримували від них звісточку.

На початку 2010 року ми з сестрою Сіаті нарешті знову побачили Роджера. Тепер йому було майже 90. Виснажений довгими роками життя і хворобами, він важко спирався на ходунок. Але коли ми стояли, вперше через стільки років, дивлячись один одному в обличчя, то відчували взаємну радість у своїх серцях, яку важко описати. Ми не стримували сльози, ніжно обіймаючись. Нас сповнювала глибока вдячність один за одного і за надзвичайний дар евангелії. Ми були об'єднані вірою як співгрозжани в Божому царстві.

Коли я насолоджувався тим моментом, пригадався вірш з Писань: "Пам'ятайте, що цінність душ є великою в очах Бога; ...

І якщо буде так, що вам доведеться трудитися всі ваші дні, сповіщаючи покаяння цьому народові, і ви приведете тільки одну душу до Мене, якою великою буде ваша радість з нею в царстві Мого Батька!" (УЗ 18:10, 15).

Бог обіцяє найвеличніші благословення тим, хто приводить душі в Його царство. "Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас, і вас настановив, щоб ішли ви й приносили плід, і щоб плід ваш зостався, щоб дав вам Отець, чого тільки попросите в Імення Мое" (Іван 15:16).

Пізніше того ж року Роджер помер. У мене було виразне відчуття того, що він був у мирі з Богом. Він залишив глибокий слід у нашому житті, поділившись евангелією. Його приклад відданого служіння своїм ближнім, а також приклад величезної армії молодих і літніх місіонерів Церкви, які служать в Церкві, показують ще один спосіб, як ми шануємо Бога.

Наші завітні стосунки з Богом

Завдяки нашому членству у відновленій Церкві Ісуса Христа, кожен з нас може мати близькі особисті стосунки з Небесним Батьком, уклавши з Ним завіти. Кожен завіт підтверджується обрядом, під час якого ми добровільно укладаємо цей завіт і беремо зобов'язання виконувати його. Завдяки Спокуті Ісус Христос робить

нас спроможними дотримуватися своїх зобов'язань у кожному завіті, якщо ми виявляємо віру в Нього.

Ми шануємо Небесного Батька, коли поглиблюємо стосунки з Ним, укладаючи всі спасительні завіти, виконуючи всі обряди та дотримуючись цих завітів. Тих, хто дотримується завітів, Він благословляє Своїм Духом, Який спрямовує їх і зміцнює. Далі наведено найважливіші завітні стосунки, які ми можемо встановлювати з Небесним Батьком.

Завіт хрищення

Хрищення є початком укладання наших завітів з Богом. Ми стаємо гідними цього обряду, коли “упокор[уюемося] перед Богом, ... приход[имо] зі скрушеним серцем і впокореним духом, і свідч[имо] перед Церквою, що [ми] істинно покаялися в усіх своїх гріхах, ... і істинно явля[ємо] своїми діяннями, що [ми] отримали від Духа Христа на прощення [наших] гріхів” (УЗ 20:37).

Коли своїми вчинками ми показуємо, що дійсно “баж[аємо] узяти на себе ім'я Ісуса Христа, маючи рішучість служити Йому до кінця” (УЗ 20:37), “нести тягарі одне одного, так, щоб вони були легшими; сумувати з тими, хто сумує; ... і співчувати тим, хто потребує співчуття, і бути свідками Бога в усі часи і в усьому, і в усіх місцях, де [ми] може[мо] бути, аж до самої смерті” (Мосія 18:8–9), ми дотримуємося завіту.

У Свою чергу Бог вшановує нас даром Святого Духа, завдяки Якому ми маємо постійний супровід Святого Духа, Який дає нам скерування і спрямування в усіх наших справах, ведучи до вічного життя (див. Мосія 18:9–10).

Я відчував величезну радість, коли сповнився Духом після хрищення, і я продовжую відчувати його завжди, коли дійсно наближаюся до Бога.

Клятва і завіт священства

Чоловіки, які дотримуються завіту хрищення, мають право прийняти клятву і завіт священства. Ми отримуємо цей обряд покладанням рук. Завіт священства—це завіт служити заради спасіння Божих дітей. Ми шануємо Бога, коли звеличуємо своє покликання (див. УЗ 84:33) і

“служ[имо] Йому всім своїм серцем, могутністю, розумом і силою” (УЗ 4:2) та з вірою, надією, милосердям і любов'ю, з оком, єдиноспрямованим до слави Бога” (див. УЗ 4:5).

Благословення Господа, які отримують вірні носії священства, включають освячення “Духом на оновлення їхніх тіл” (УЗ 84:33). Вони стають спадкоємцями благословень Мойсея і Авраама (див. УЗ 84:34). Пророки і апостоли останніх днів є хорошим прикладом чоловіків, які звеличують своє священство. Їхнє життя є свідченням, що Господь шанує їх.

Храмові обряди і завіти

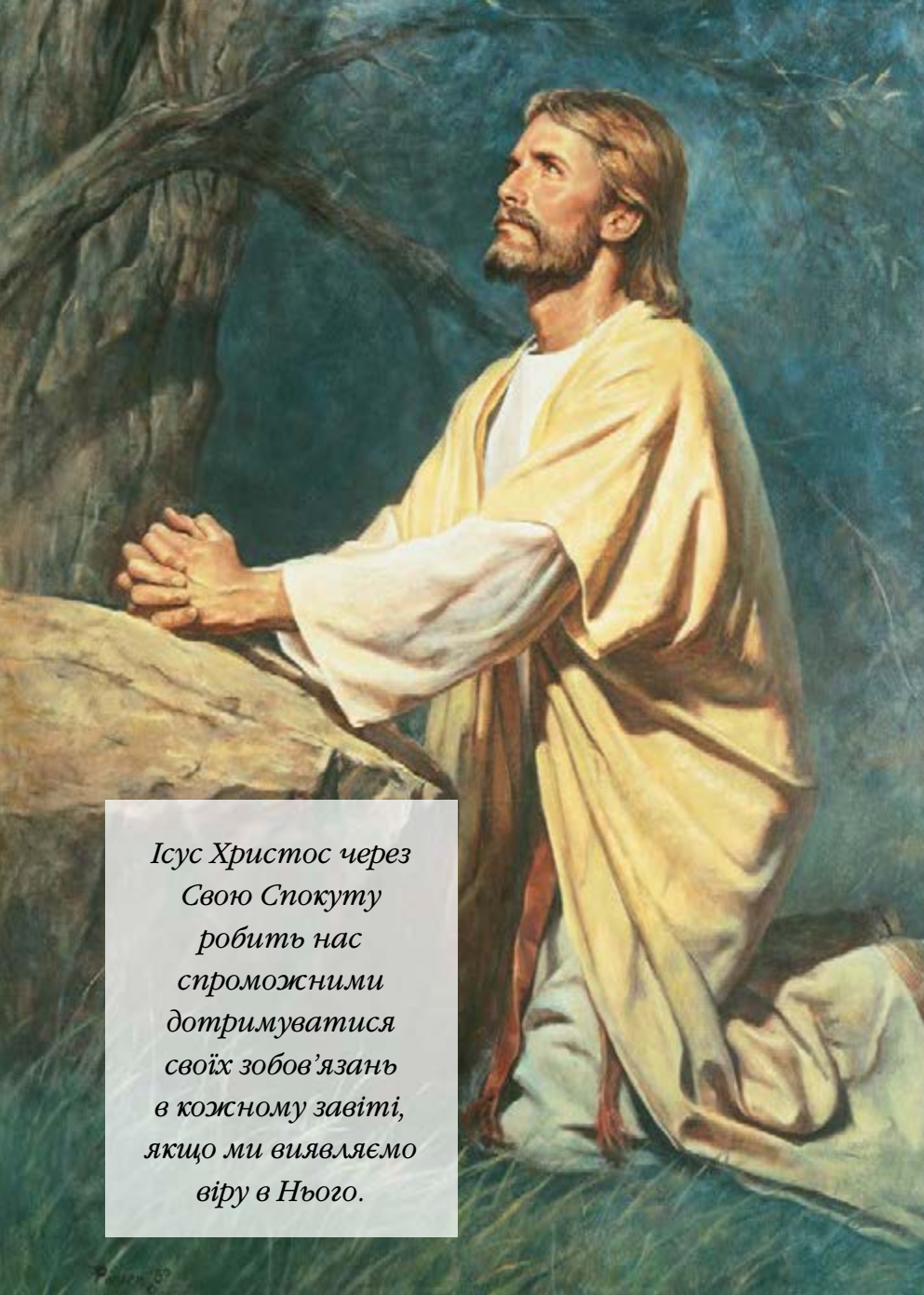
Чоловіки, які мають і шанують вище священство, і жінки, які є гідними, можуть отримати священні обряди і укласти священні завіти в храмі. Шляхом храмових обрядів і завітів ми навчаємося розуміти мету цього життя і готуємося до вічного життя. Ми отримуємо обряди і входимо у завіт вічного шлюбу та запечаткування своїх сімей. Ми беремо зобов'язання присвятити своє життя Богові і роботі спасіння заради всіх Його дітей. Вірне дотримання тих завітів робить нас достойними отримання духовного скерування і сили подолати випробування смертного життя та сягнути піднесення—найбільшого благословення, яке Бог може дати Своїм дітям (див. УЗ 14:7). Піднесення, або вічне життя,—це означає жити сім'ями у присутності Небесного Батька таким життям, яким живе Він.

Причастя

Для членів Церкви гідне причащення кожної неділі є важливим. Цим обрядом ми підтверджуємо свою неперервну готовність взяти на себе ім'я Ісуса Христа і оновити всі завіти, які ми уклали. Ми прикликаємо силу Спокути Ісуса Христа, яка допомагає нам вистояти до кінця у праведності. Коли ми так робимо, то стаємо гідними всіх благословень та усіх укладених нами завітів.

Праведні бажання

Порушення завітів ображає Бога і скасовує обіцяні благословення (див. УЗ 82:10).

*Ісус Христос через
Свою Спокуту
робить нас
спроможними
дотримуватися
своїх зобов'язань
в кожному завіті,
якщо ми виявляємо
віру в Нього.*

З книги 1 Самуїлова 2:12–17, 22–34 ми дізнаємося про зло, яке чинили сини священика Ілія. Вони скористалися становищем свого батька і порушили завіт священства. Вони потурали своїм хтивим бажанням, вдаючись до аморальної поведінки з жінками, які приходили на поклоніння, і незаконно брали собі м'ясо, принесене в жертву народом Ізраїля. Господь проголосив суворі покарання синам Ілія та самому Ілію за те, що він не зупиняв їх.

Такі плотські пожадання можна подолати, прийнявши рішення дотримуватися завітів з Богом, як це показав Йосип з Єгипту, коли протистояв хтивій невірничій господині (див. Буття 39:9, 12). Бог вшанував Йосипа

і допоміг йому подолати всі злі замисли, які були спрямовані проти нього. Він досягнув того, що став другою найбільш можновладною людиною в Єгипті та зняряддяв у руках Бога для спасіння сім'ї Ізраїля (див. Буття 45:7–8).

Якщо ми піддалися спокусі, то бажання відновити наші стосунки з Небесним Батьком вестиме до щирого покаяння. Спокута Спасителя Ісуса Христа тоді допоможе нам знову стати гідними.

Слідувати за пророками

Коли Христос встановив Свою Церкву, Він обрав апостолів, пророків, євангелістів, пасторів і вчителів “для збудування тіла Христового: аж поки ми всі не досягнемо з'єднання віри й пізнання Сина Божого, Мужа досконалого, у міру зросту Христової повноти” (Ефесянам 4:12–13).

Наші сучасні пророки й апостоли навчають, що “щастя в сімейному житті найпевніше досягають, коли воно засновано на вченнях

Господа Ісуса Христа. Щасливі шлюбні й сім'ї засновуються й зберігаються на принципах віри, молитви, покаяння, прощення, поваги, любові, співчуття, праці, а також здорового відпочинку” (“Сім'я: Проголошення світові” *Ліягона*, лист. 2010, третя сторінка обкладинки).

Наші домівки і наші сім'ї забезпечують фундамент для розбудови міцних стосунків з Богом, основаних на завітах. Якщо ми діємо відповідно до натхненного навчання наших сучасних пророків, це допоможе нам мати міцні сім'ї, дасть силу дотримуватися своїх завітів і забезпечить доступ до найбільших благословень нашої віри. ■

ДЯКУЮ, ЩО ПОЗНАЙОМИЛИ МЕНЕ З ЄВАНГЕЛІЄЮ

На початку 1980-х років моя сім'я жила у Західній Німеччині, і ми були членами німецького колу Кайзерслайтерн для військовослужбовців. У той час наші місцеві провідники приділяли особливу увагу місіонерській роботі. Нам казали, що серед наших друзів є особливі духовні діти Господа, які шукають євангелію Ісуса Христа.

Разом зі своєю дружиною Дженні я вірив, що це так. Наші провідники заохочували кожного з нас визначити, кому, на нашу думку, з наших друзів, які не належать до Церкви, буде цікаво почути про євангелію. Нам потрібно було скласти список з 10 чоловік, а потім поститися і молитися про друзів зі списку і вирішити, до кого підійти в першу чергу. Ми вирішили поговорити з двома чоловіками, які були моїми співробітниками в офісі. Я спочатку поговорив з молодим, ще не одруженим, чоловіком на ім'я Кріс, але він на той час майже не виявив ніякої зацікавленості. Потім ми вирішили, що

я маю поговорити з Брюсом Хембі, хорошим добрим чоловіком, у якого була молода сім'я.

Однак минуло кілька днів, і я все ще не наважувався поговорити з ним про євангелію. Нарешті, одного дня Дженні подзвонила мені на роботу і запитала: "Ти вже поговорив з Брюсом?" Я відповів: "Ще ні, але скоро поговорю". Потім вона запитала, чи є Брюс на роботі того дня, і я відповів, що він є. У цю мить вона сказала: "Скотт, поклади слухавку на стіл. Я почекаю, поки ти з ним поговориш!"

Я поклав слухавку і, сильно нервуючись, підійшов до Брюса й запитав: "Брюс, чи знаєш ти, що я член Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів?" Він відповів ствердно, а я сказав: "Чи цікаво тобі буде більше дізнатися про Церкву?" Він відповів: "Так".

Упродовж кількох наступних тижнів Брюс разом зі своєю дружиною Еллою та їхньою донькою Танею приходили в наш дім на вечерю й зустрічалися з місіонерами. Вони слухали уроки, відвідували церковні збори разом з нами, прийняли євангелію і охрестилися. То був надзвичайно прекрасний і чудовий день. Брюс був вдячний, що ми познайомили його сім'ю з євангелією. Навіть Кріс, молодий чоловік з нашого офісу, прийшов на хрищення, яке справило на нього сильне враження. Пізніше Брюс і Елла почали розмовляти з Крісом про євангелію. З їхньою допомогою Кріса навчали місіонери й він також приєднався до Церкви. ■

Скотт Едгар, шт. Юта, США

"Скотт, поклади слухавку на стіл,—сказала моя дружина.— Я почекаю, поки ти поговориш з Брюсом про євангелію".

На мій подив, я зустріла в холі менш активну сестру, якій потрібне було втішення і допомога.

Я ВІДЧУВАЛА, ЩО НЕ СПРАВЛЯЮСЯ

Коли мене покликали президентом Товариства допомоги, я була дуже зайнятою молодою мамою. Я виросла в Церкві й жила за її вченням, але знала, що далека від досконалості, тому непокоїлася, чи зможу допомагати сестрам свого приходу вирішувати їхні проблеми.

Одного разу в неділю у церкві я була дуже пригнічена. Цілий день мене зупиняли сестри, яким я була потрібна. Комуś потрібна була матеріальна допомога, а комуś треба було знайти людину, яка вислухає. Потім Дух спонукав мене не йти на причасні збори, коли вони почалися, і, на мій подив, у холі я зустріла менш активну сестру, якій потрібні були втішення і допомога, але вона не могла чекати, поки збори закінчаться.

Після закінчення всіх зборів я була зовсім виснажена! Я проплакала всю дорогу, поки ми їхали додому. В голові забриніли такі слова: "Поговори з єпископом"! Я відчувала, що єпископ знайде мудрі слова, щоб порадити, як мені почуватися

менш переобтяженою своїм покликанням, але не хотіла надокучати йому в кінці довгого дня у церкві. Я вирішила відкласти дзвінок, аж раптом задзвонив телефон. То був єпископ. Він відчув спонукання зателефонувати мені.

Я розповіла єпископу, як мене виснажує необхідність вирішувати так багато питань відразу і як мені сумно, що я не можу допомагати більшій кількості сестер. Він терпляче слухав. Ми також обговорили кілька питань щодо програми благополуччя, які виникали упродовж дня, і мені стало краще.

Коли закінчилася розмова, я сказала: "Я думала, що ви дасте мені якусь мудру пораду, щоб я знала, як не почуватися такою переобтяженою". Він відповів, що хотів би знати, як це сказати, але, на жаль, не знає.

Хоча я й не отримала відповідь на своє запитання, однак була щасливою, коли поклала слухавку. Я відчувала, що Господь відповів на моє прохання про скерування і підтримку.

Упродовж наступних тижнів відчуття невпевненості поверталося, і я молилася, аби зрозуміти, що мені треба робити, аби стати кращим президентом Товариства допомоги. Одного разу, коли я слухала генеральну конференцію, мою увагу привернули певні слова, і Дух дуже сильно зворушив моє серце. Я зрозуміла, що причина, з якої, як я відчувала, що не справляюся, крилася в тому, що я *не справлялася* своїми силами.

Своїм прикладом єпископ показав мені, як важливо дослухатися до Святого Духа. Саме Дух відіграє ключову роль у наших покликаннях у Церкві, а не наші таланти чи вміння. Вперше за довгий час я відчувала спокій і впевненість.

Мені все ще не вистачає досвіду, і я також зайнята своєю сім'єю, але я вже знаю, що не повинна бути досконалою у виконанні свого покликання. Небесний Батько може надати мені те, що я маю виконати згідно з Його волею, і Він може звеличувати наші зусилля, якщо ми дотримуємося Його заповідей. ■

Ім'я не вказується, Стокгольм, Швеція

У ПОШУКАХ БАБУСИ

Я дуже шкодую через те, що ніколи не сідав зі своєю бабусею, матір'ю мого батька, щоб поговорити про її життя і записати її спогади для нащадків. Після її смерті мій батько і дядьки казали, що вона не пишалася собою, і навіть спитала якимось: “Навіщо комусь взагалі знати про мене?”

Коли фінансові труднощі змусили мою сім'ю переїхати у старий будинок бабусі, потік щасливих спогадів огорнув мене разом зі смутком. Одного вечора, через кілька днів після переїзду, я переглядав кілька старих фотоальбомів і коробку з пам'ятними речами моєї бабусі, серед яких були старі листи, написані моїм дядьком, старі храмові рекомендації і навіть програмка похорону мого дідуся. Після перегляду цих пам'ятних документів мені стало цікаво, чи існують ще й інші документи.

Я відчув натхнення подивитися на горищі й відразу ж натрапив на мішок, в якому була стара синя папка, така пошарпана, що годилася лише для того, щоб її викинути на сміття. У тій папці я знайшов початок історії життя моєї бабусі, яку вона написала 30 років тому. На мій подив, пізніше я дізнався, що жоден член сім'ї навіть не знав про її існування. Мій батько і дядьки були праві—бабуся настільки не пишалася собою, що навіть не сказала нікому про те, що почала писати історію свого життя!

Того вечора я прочитав кожне слово на тих восьми сторінках, і, читаючи, я багато чого дізнався

про свою бабусю—яким було її життя у школі, як вона зустріла мого дідуся, і наскільки важко їй було закрити кінотеатр, яким володіли вони з дідусям.

Читаючи ті сторінки, я відчував її присутність, ніби вона казала мені, щоб я більше не переживав через те, що не почув цю історію з її вуст, як сподівався. Прочитати про життя моєї бабусі, описане її власною рукою, було абсолютно безцінним досвідом, і завдяки цьому смутком, який я відчував так довго, вгамувався. То було підтвердженням лагідних милостей Господа і свідченням того,

що сімейна історія—це не лише пошуки предків, яких ми не знали у цьому житті. Вона також стосується пізнання тих, кого ми сердечно любимо і з ким ми провели дорогоцінний час тут, на землі.

Коли я сідаю з іншими членами сім'ї, щоб записати їхні історії, і вони запитують мене, чому хтось захоче дізнатися про них, я запевняю їх, що їхні історії варті того, щоб їх розповідати, і що їхні нащадки подякують їм саме так, як я вдячний моїй бабусі за те, що вона залишила свою безцінну розповідь. ■

Рубен Ведсворт, шт. Юта, США

ХРАМ ЗА ПІВСВІТУ

Коли мені було майже 20, я приєдналася до Церкви всупереч волі своєї сім'ї. Коли мені було трохи більше 20, я почала працювати над сімейною історією, після того як помер батько. Невдовзі я стала дружиною і мамою малих дітей з напруженим графіком життя, і сімейно-історична робота зупинилася.

Оскільки мої родичі не належали до Церкви, я мала сильне бажання дослідити свою сімейну історію. Мені подобалася ця робота, і я завжди хотіла мати більше часу для неї.

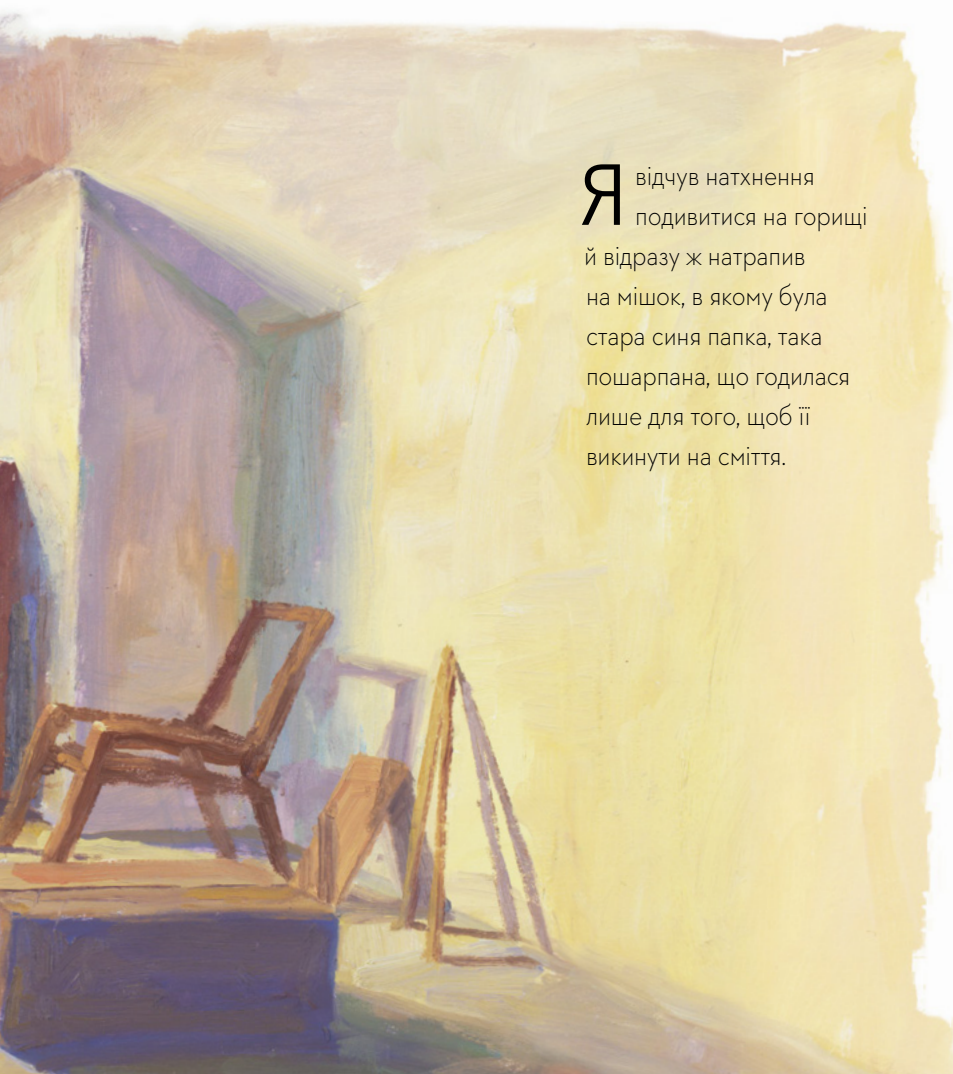
Коли мені було 33, в моєму житті стався несподіваний поворот через погіршення стану здоров'я. Колись я запросто ходила із сім'єю в походи, а тепер мені важко було обійти квартал. Прибрати дім в суботу за дві години стало неможливим, і я була рада, якщо вдавалося хоча б пропилососити. Колись у мене було багато друзів, а тепер коло моїх друзів зменшилося, бо я не могла більше підтримувати їх, як раніше.

Саме в цей час я знову почала займатися сімейною історією. Дочка почала досліджувати гілку свого

батька, і за один вечір виконала роботу, на яку я б потратила роки. Я дослідила кілька поколінь по своїй лінії і подала імена до храму для виконання роботи. Я завжди хотіла сама виконувати храмову роботу для членів сім'ї, але через недугу і відстань до храму це було неможливо.

Після подання імен я розплакалася, відчуваючи, ніби зрадила членів сім'ї, оскільки не зможу бути з ними в той особливий день виконання обрядів. Через тиждень, коли я зайшла на сайт FamilySearch.org, щоб перевірити, як просувається їхня храмова робота, то побачила щось дивовижне. Робота не лише була виконана, але її виконували члени Церкви у храмі в Аккрі, Гана! Я була настільки здивована, дізнавшись, що члени Церкви за півсвіту від мене виконують роботу за мою маленьку сім'ю. Я розплакалася знову, думаючи про жертви, на які пішли люди в Гані, добираючись до храму заради моєї сім'ї. Я така вдячна за тих членів Церкви, які належать до храмового округу Аккра, Гана, і які зробили те, чого не можу я: вони пішли до храму і забезпечили благословеннями храмових обрядів мою сім'ю. ■

Робін Естабрукс, шт. Вірджинія, США

Я відчув натхнення подивитися на горищі й відразу ж натрапив на мішок, в якому була стара синя папка, така пошарпана, що годилася лише для того, щоб її викинути на сміття.

ЯК СПРАВИТИСЯ З ПЕРЕДЧАСНИМ ПОВЕРНЕННЯМ З МІСІЇ

Дженні Роллінс

Тата в місті не було, він був у відрядженні, тож мене зустрічала лише мама, коли я, шкутильгаючи, зійшла з літака, який привіз мене з місії. Вона обняла мене, і ми розплакалися.

Я пройшла всі можливі медичні обстеження, але лікарі не могли визначити проблему. Зняти місіонерську табличку на дев'ять місяців раніше було найважчим з усього, що траплялося в моєму житті. Не маючи змоги завершити місію, я почувалася невдахою.

Мрія бути місіонеркою

Я завжди хотіла бути місіонеркою. Коли старший брат вирушав на місію, проводжаючи його, я одягнула саморобну табличку з іменем. Коли у 2012 році було оголошено про зміни щодо віку, з якого можна було служити на місії, мені щойно виповнилося 19 і я знала, що це оголошення було відповіддю на мої молитви. Я танцювала по кімнаті, того ж дня заповнила необхідні форми, призначила візити до лікарів

Передчасне повернення з місії, навіть з причини поганого здоров'я, може дуже пригнічувати. Так сталося зі мною. Але ви можете скористатися цим, як поштовхом для зростання, а не каменем спотикання.

і через тиждень подала документи. Через два тижні я отримала покликання до Каліфорнійської місії Анагейм, а через два місяці прибула до центру підготовки місіонерів.

Я розпочала місіонерське служіння із запалом новачка і ніколи не збавляла темпу. Разом зі старшою напарницею ми в буквальному розумінні бігли на деякі зустрічі, бо нам так подобалося навчати. Служіння місіонеркою повного дня було для мене найприроднішим станом. Іноді було незручно і важко, але не було нічого

прекраснішого для мене, ніж служити на місії.

Приблизно через вісім місяців перебування на місії ми з напарницею отримали велосипеди, бо автомобілів не вистачало. Я вже давно не їздила на велосипеді й не дуже уявляла, як буду їздити у спідниці, але попри все це я була у повному захваті. Однак через кілька тижнів у мене почав боліти бік. Біль то з'являвся, то зникав. Я не звертала на нього уваги і продовжувала працювати.

Біль почав з'являтися частіше і ставав все сильнішим, поки одного вечора моя напарниця не відвезла мене до лікарні для надання невідкладної допомоги. Я здала багато аналізів, але лікарі не могли виявити причину болю.

Наступного тижня я молилася і просила Небесного Батька забрати біль, отримала кілька благословень священства, але мій стан лише погіршувався. Я відчувала біль у будь-якому положенні, і він ніколи не припинявся. Але я вирішила,

що звикну до нього, і продовжувала служити.

Одного дня я звалилася на узбіччя дороги, і більше могла рухатися. Мене відвезли до лікарні, щоб провести обстеження, яке знову нічого не виявило. Я намагалася до цього спокійно ставитися і сідала на автобусній зупинці разом зі своїми напарницями та навчала людей, поки вони чекали на автобус. Під час уроків я сиділа, кусаючи губи від болю. Я зрештою себе настільки виснажила, що знову опинилася в лікарні. Я зрозуміла, що можу завдати собі невивірної шкоди, якщо залишатимуся на місії. Після багатьох молитов я отримала відповідь, що мені слід їхати додому і подбати про своє здоров'я.

Крок вперед

Коли я зрозуміла, що повернулася додому назавсім, то відчула спустошення. Однак я намагалася з усіх сил підтримувати свою віру і вивчати Писання. Сім'я поставилася до ситуації з розумінням, але інші люди навколо мене не знали, як реагувати на те, що зі мною сталося. Вони постійно ставили мені запитання, а я ледве стримувалася. Проте один чоловік несподівано подзвонив мені і сказав, що його син колись давно також мав повернутися з місії передчасно. Він сказав, що це випробування може зруйнувати мою віру і щастя, і так часто стається з багатьма місіонерами, які передчасно повертаються з місії.

Поки ти будеш намагатися з усіх сил жити праведно, це завжди буде кроком вперед.

“Ти маєш,—сказав він,—пам'ятати ось що: поки ти будеш намагатися з усіх сил жити праведно, це завжди буде кроком вперед, незважаючи на все те, чого ти не можеш контролювати”.

Це стало моїм девізом, і він мене сильно підтримував упродовж наступного року. Вісім місяців я ледве могла ходити, але люди все ще засуджували мене, коли дізнавалися, що я передчасно повернулася з місії. Вони казали, що дехто завершує служіння навіть з гіршим станом здоров'я. Вони не розуміли, чому я не могла завершити місію навіть за наявності проблем зі здоров'ям. Я страждала, коли чула таке, бо дуже любила свою місію, але я мала віру, що Небесний Батько дав мені це випробування з певною метою і воно є кроком вперед.

Я знову почала навчатися і ходити на побачення. Я бачила, що розвиваюся, але відчувала, що

завжди буду згадувати місію з відтінком гіркоти. Тоді подруга нагадала мені, що Спасителева Спокута може зіцілювати всі болі і гіркоту. З Його допомогою я могла бути щасливою, думаючи про свою місію.

Я стала на коліна і помолилася Небесному Батькові. Я розповіла Йому про свій біль і зусилля знайти зіцілення та втіху. Я запитала, чи забере Він від мене ту гіркоту, яку я відчувала. Після молитви Господь відкрив мої очі, щоб я поглянула на свою місію з Його точки зору. І моє служіння, і передчасне повернення були складовою Господнього плану, щоб допомогти мені стати такою людиною, якою Він хотів мене бачити. Я змогла побачити чудеса, які Він зробив з часу мого повернення додому. То був важкий шлях, але зараз я можу дивитися на своє передчасне повернення спокійно, знаючи, що Бог має на меті для мене найкраще.

КОЛИШНІМ МІСІОНЕРАМ: 6 СПОСОБІВ СПРАВИТИСЯ З ПЕРЕДЧАСНИМ ПОВЕРНЕННЯМ ДОДОМУ

Повертатися додому важко, але доклавши зусиль, ви можете перетворити своє передчасне повернення на почесний і корисний крок вперед. Ось що мені допомогло:

Прийдіть до Христа. Незалежно від причини вашого повернення, Христос може допомогти вам. Його Спокута не лише для покаяння; вона також для тих, хто потребує розради, розуміння і зцілення.

Запам'ятайте, це може бути кроком вперед. Поки ви живете гідно, щоб мати Духа, і докладаєте всіх зусиль, те, що ви вважаєте каменем спотикання, може перетворитися на основу для розвитку.

Зберігайте звичку вивчати

Писання. Бог промовляє через Святого Духа, а один зі способів відчувати його—широ вивчати й застосовувати Писання. Ви можете побачити, що у Бога є цілі розділи, написані для того, щоб утішати вас.

Постійно себе займайте. Коли після регламентованого та напруженого стилю життя місіонера вам немає чим зайняти себе, то у цей період ви матимете відчуття хандри, невідповідності та суму. І саме цього бажає Сатана. Господь хоче, щоб ви “завзято займа[лися]” добрими справами (див. УЗ 58:27), тому що саме це допоможе вам бути щасливими.

Моліться про допомогу. Небесний Батько чекає, щоб благословити вас втішенням і скеруванням. Усе, що вам треба зробити—це попросити. Подолання будь-якого випробування вимагає Господньої допомоги.

Думайте про те, що люди керуються найкращими почуттями.

Легко знаходити причину ображатися на людей, які, можливо, широко дбають про вас, але можуть не знати, як реагувати на вашу ситуацію. Зосередьтеся на тих людях, які бажають вам успіху, і прощайте тих, хто вас засуджує.

ДЛЯ БЛИЗЬКИХ ЛЮДЕЙ: 5 СПОСОБІВ ДОПОМОГТИ

Коли я повернулася додому, то побачила, що люди не дуже розуміють, як до мене ставитися. Ось кілька підказок, які я б хотіла порадити:

Не засуджуйте. Люди, які повертаються передчасно, перебувають у процесі одужання або залагодження певної проблеми—це може бути тіло, розум, дух або навіть сім'я. Будьте добрими до тих, хто старається з усіх сил і бореться.

Перестаньте розпитувати. Хоча це дійсно добре, що є люди, яким не байдуже, розпитування можуть завдавати шкоди. Навіть якщо у вас добрі наміри, не розпитуйте місіонера, який передчасно повернувся додому. Виявляйте свою любов, підтримуючи іншими способами.

Допомагайте цим людям знайти для себе справу. Важко перейти від розпорядку і справ, якими була заповнена місія, до бездіяльності й нових можливостей вдома. Допоможіть їм знаходити продуктивні, цікаві й корисні справи.

Дайте їм отримати власне одкровення. Незалежно від того, чи вирішать місіонери повертатися на служіння, чи ні, це їхні стосунки з Небесним Батьком. Заохочуйте їх прагнути небесної поради і довіряйте тому, що вони отримують власні відповіді.

Будьте другом. Найвірогідніше, це буде одним з найбільш важких випробувань в житті місіонера, який передчасно повернувся додому. Віра багатьох значно змінилася. Це не означає, що вони не можуть бути щасливими чи розвиватися далі, однак їм потрібен друг, готовий любити їх безумовною любов'ю. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Залишатися сильним у Франції

Мінді Енн Селу

Співробітник редакції церковних журналів

Навчання на пілота гелікоптера—це можливість, яка випадає далеко не всім людям. Але, коли Пьер О., якому виповнилося 24 роки, вирішив завербуватися у французьку армію, у нього з'явилася така можливість. Зараз, на другому з чотирьох років навчання, Пьер докладає всіх зусиль, щоб бути зразком віруючої людини, незважаючи на своє оточення.

Проходячи службу в місці, яке розташоване приблизно на відстані півторагодинної подорожі від Бордо, у південно-західній частині Франції, Пьер знаходиться далеко від своїх друзів, сім'ї і рідного містечка Рене. До найближчого дому зборів потрібно добиратися годину, а це означає, що протягом тижня він нечасто спілкується з членами Церкви. “Бути членом Церкви в армії нелегко,—каже Пьер,—оскільки там багато спокус і це насправді два різні світи. Про вас в армії великою мірою судять не по тому, що ви робите, а по тому, ким ви є”. Пьер хоче, щоб ті,

хто оточує його, бачили, що він не вживає алкоголь, не палить, не дивиться порнографію і не розважається на вечірках—що є звичайними речами в армії—і це через те, ким він є: членом Церкви. У той час як він докладає зусиль, щоб заслужити повагу тих, хто оточує його, молитва і вивчення Писань допомагають його свідченню залишатися міцним. “Перш ніж піти спати, я намагаюся почитати свої Писання,—пояснює він,—і я намагаюся молитися, коли тільки випадає можливість”.

“Читання Писань і молитва багато допомагали мені протягом всього навчання у школі пізнати, що Бог існує, що Він є. Хоч решту євангелії я не зовсім розумів,—каже Пьер.— Я лише знав, що Бог є, і це допомогло мені залишатися на вірному шляху”.

Той фундамент вивчення Писань підтримував Пьера протягом всього навчання в школі і навіть зараз, під час навчання в армії. До того, як завербуватися в армію, Пьер служив на місії в Монреалі, провінція Квебек, Канада, де його

Будучи членом Церкви у французькій армії, Пьер покладається на молитву і вивчення Писань, щоб бути прикладом своєї віри.

свідчення і розуміння євангелії зміцнилися.

“Писання—це один з найвідчутніших способів того, як Небесний Батько відповідає нам”,—каже він.

Завдяки щоденній молитві і вивченню Писань, Пьер спроможний не лише отримувати натхнення, але й бути прикладом для свого армійського підрозділу. Хоч він і його товариші по службі можуть і не мати багато спільного, крім своєї національної гордості, Пьер знає, що дотримуючись вчень, які містяться в Писаннях, він буде тією людиною, яку вони можуть поважати завдяки його віруванню, а не навпаки. ■

БІЛЬШЕ ПРО ПЬЕРА

Що ти любиш їсти?

Мені подобаються бретонські галети (їжа із Західної Франції схожа на вафлі). Мені також подобається хліб, сир, сосиски і паштет.

Що ти робиш у вільний час?

Мені подобається гуляти з друзями. Іноді ми просто виходимо в місто, щоб поїсти і порозмовляти. Мені подобається ходити по магазинах з дружиною або ходити в кіно. Мені також подобається читати і займатися спортом. Особливо мені подобається бігати і плавати.

Як у Франції проходять побачення?

Не прийнято просто дружити з дівчиною, якщо тільки дівчина не знає, як люди ходять на побачення у Сполучених Штатах Америки, коли вони проводять час разом, щоб краще дізнатися одне про одного і просто подружитися. Церковні провідники намагаються проводити багато заходів для неодружених дорослих, бо це дозволяє нам зустрічатися з людьми і організувати одне велике спільне побачення—саме так я зустрів свою дружину.

ЦЕРКВА У ФРАНЦІЇ

37 812 святих останніх днів

107 приходів і філій

67 центрів сімейної історії

2 місії

1 храм (у процесі будівництва)

ФРАНЦІЯ В ЦИФРАХ

Населення: 66 мільйонів (на 2015 р.)

40 000 замків (середньовічних замків, маєтків, палаців)

80 мільйонів туристів відвідують Францію щорічно. Це найбільш відвідувана країна світу

Старійшина
Рональд А.
Разбанд

З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

ЯК ДОМАГАТИСЯ ХРАМОВИХ БЛАГОСЛОВЕНЬ

Храм—це дім Господа, де вчення нашого Спасителя підтверджуються священними обрядами, такими як хрищення за померлих і шлюб, який єднає сім'ї на вічність.

Я рекомендував би кожному з вас зробити храмове поклоніння важливою звичкою—особистою й сімейною,—коли ви обдумуватимете, на чому зосередити свою увагу, **встановлюючи міцний фундамент вашого життя**. Я знаю, що багато з вас вже роблять це, і ми дуже вдячні вам за це.

Перше Президентство видало запрошення всім членам Церкви, яке безсумнівно стосується і вас, і мене: “Коли дозволяють час і обставини, ми запрошуємо членів Церкви **заміняти деякі заходи дозвілля служінням у храмі**”.

Давайте також **поміркуємо про обіцяні благословення**, дані пророками, провидцями і одкровителями, коли ми віддано відвідуватимемо храм. Президент

Томас С. Монсон пообіцяв: **“Приходьте в храм і покладіть ваші тягарі перед Господом і ваш дух буде піднесено і сповнено впевненістю в майбутньому**. Довіряйте Господу, і якщо ви робитимете це, Він триматиме, колисатиме і вестиме вас крок за кроком тим шляхом, який веде в **целестіальне царство Бога**”¹.

Ще одним втішачим благословенням храмового поклоніння є **запевнення у захисті й мирі від бурі, яка вирує навколо нас у ці дні**. Найбезпечніші місця, які Небесний Батько встановив для збирання Його народу, знаходяться у храмах Господа.

На фасаді кожного храму є такі слова: “Святість Господу / Дім Господа”. Я свідчу, що всі храми Господа є Його святилищами тут, на землі. Я запрошую кожного з вас **частіше відвідувати храми**, наскільки дозволяють вам ваші обставини, і **домагатися ваших благословень і захисту**, які були обіцяні вам пророками Бога. ■

ЯК ВИ ЦЕ ЗАСТОСОВУВАЛИ?

Те, що твердо переконує мій розум у тому, що храм—це дім Господа, це спокій, який я відчуваю щоразу, коли іду в храм. Оскільки в моїй сім'ї є військові, я відвідувала кілька храмів по всьому світу і відчуття в них я мала однакові—відчуття миру, спокою й Духа. Спокій храму допоміг мені більш повно зрозуміти мою роль у цьому житті і те, як удосконалитися. Він також збільшив мою здатність справлятися зі стресом щоденного життя.

Дженісі Б., шт. Юта, США

З виступу на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга 10 лютого 2009 р. Повний текст виступу англійською мовою можна знайти на сайті speeches.byu.edu.

ПОСИЛАННЯ:

1. Thomas S. Monson, quoted in Dell Van Orden, “San Diego Temple: 45th House of the Lord Dedicated in ‘Season for Temple Building’”, *Church News*, May 8, 1993, 12.

Чому Бог дає нам романтичні почуття так рано в житті, порівняно з тим часом, коли шлюб є доречним?

Потяг одне до одного, звичайно ж, не поганий сам по собі, і зрештою слугує божественній меті у шлюбі. Але чому ми маємо ці почуття протягом стількох років до того, як зможемо належним чином діяти за ними?

Давайте подумаємо. Це життя є випробуванням на слухняність, і закон цнотливості є одним з найважливіших законів, який слід виконувати. Випробування стає важчим, коли настає статева зрілість, і гормони (і поблажлива культура) кажуть нам: “Давай! Не чекай! Вперед!”, а Світло Христа і Святий Дух (разом з Писаннями, пророками, батьками і провідниками) говорять нам: “Зачекай, зачекай, зачекай”. Дослухаючись до останніх слів, ми доводимо нашу гідність і виявляємо нашу зрілість та моральну дисциплінованість, що є “постійне застосування свободи вибирати правильно тому, що так правильно, навіть якщо це важко” (Д. Тодд Крістоферсон, “Моральна дисципліна”, *Ліягона*, лист. 2009, с. 106).

Подібно до багатьох випробувань у житті, це випробування дозволяє нам довести, що ми є гідними величніших благословень у майбутньому, у тому числі храмового запечаткування на час і на всю вічність. ■

Чому чудеса не відбуваються сьогодні, як це було у часи Спасителя?

Чудеса Спасителя були “божественними діями”, а також “складовою божественного вчення” (Bible Dictionary, “Miracles”). Зцілення та інші чудеса досі спостерігаються в Церкві в наш час, хоча вони не завжди показні й про них не завжди розповідають публічно, оскільки цей досвід є священним для людей, які його переживають. Ви можете пошукати чудеса у своєму житті чи в житті родичів та предків. Хоча ми можемо бажати чудес, нам слід пам’ятати, що Небесний Батько відповідає у Його час і в Його спосіб.

Чудеса є складовою евангелії Ісуса Христа. Вони є ознакою того, що віра є на землі (див. Етер 12:12), і вони є даром Духа (див. УЗ 46:21). ■

Тиск однолітків

і ПІСТО

Нарешті я була на вечірці з усіма своїми друзями, але всі випивали.

ХОРОШІ ДРУЗІ МАЮТЬ ЗНАЧЕННЯ

“Спілкуйтеся з

тими, хто, як і ви, планує в житті те, що має найбільше значення—хто ставить вічні цілі”.

Президент Томас С. Монсон, “Рішення визначають долю” (Вогник Церковної системи освіти, 6 лист. 2005), с. 4; speeches.byu.edu.

Кіара Бланко

Коли мені було 12, деякі дівчата в моїй новій школі запросили мене на святкування дня народження. То була перша вечірка з цими шкільними друзями, на яку мене запросили. Коли я запитала у батьків, чи можу піти, вони відмовили, пояснивши, що вечірка починається надто пізно.

Невдовзі я отримала ще одне запрошення. Я знову запитала батьків, і вони знову відмовили. Я дуже розсердилася. Невже я не можу розважатися?

Тоді одна з моїх найближчих подруг запланувала вечірку. Я була серед перших запрошених. Вечірка починалася раніше, ніж ті, куди мене запрошували до того. Вона мала бути приватною і проходила неподалік від мого дому. Я попросила дозволу в батьків піти туди, і вони дозволили! Я так зраділа.

Нарешті настав той день. Коли батьки привезли мене в те місце, то сказали, що заберуть о 10 вечора. Коли я прийшла на вечірку, то побачила своїх подруг. Минуло 20 хвилин, а дівчини, в якій був день народження, все ще не було.

Через кілька хвилин до нас підійшов юнак і запитав: “Чи принесли ви гроші на *ністо*?” Він зробив знак,

за допомогою якого я зрозуміла, що “ністо”—це пиво. Мої подруги погодилися дати гроші. У мене з собою грошей не було, тож я вирішила відійти з кількома дівчатками, поки решта були зайняті пивом.

Нарешті із запізненням на годину приїхала дівчинка, день народження якої ми святкували. Я привітала її, і поки ми розмовляли, підїхала велика вантажівка. З неї вийшли п'ять чоловіків і витягли два ящика пива. Усі їх оточили і почали роздавати пиво. Мої подруги теж пішли, і я залишилася сама, дивлячись, як ті молоді люди поспіхом розбирають пиво.

Мої подруги повернулися і запропонували мені також. “Ні, дякую”,—сказала я їм. Вони наполягали. Я знову відмовилася. Серце закалатало, і я почувалася дивно, ніби в незнайомому фільмі, де я була головною дійовою особою й опинилася в невідомому місці. Тоді я почула сигнал з машини—то були мої батьки! Я пішла, сказавши лише “до побачення”, і підбігла до машини.

Я сіла в машину, важко дихаючи. Я почала думати, яким неприємним було оточення в тому місці, де я перебувала. Мама запитала, чи зі мною все гаразд. “Так,—відповіла я,—але дещо мене здивувало”.

“Що саме?”—запитав батько.

“Усі мої друзі випивали, і я там стояла така налякана, чекаючи, що станеться щось хороше. Як я хотіла, щоб ви обоє приїхали, і нарешті я тут”. Я поглянула на годинник у машині; не було ще й 10 вечора.

Мама сказала: “Так проводяться вечірки у світі. Саме тому ми і не дозволяли їти у попередні рази”.

Того вечора, коли я молилася, то дякувала Небесному Батькові, що батьки приїхали раніше.

Ми, члени Церкви, живемо у світі, але ми не такі, як світ. Я зрозуміла, що якщо буду й надалі ходити на ті вечірки, то, можливо, порушу Слово мудрості, або навіть закон цнотливості. З багатьма моїми знайомими так і сталося. Більшість з них не є членами Церкви, але навіть і члени Церкви можуть дійти до того, що відпадуть, якщо не будуть залишатися стійкими.

Я дуже щаслива, що вирішила не пити. Я думала, що з мене будуть глузувати після цього, але мої друзі зрештою почали ставитися до мене з більшою повагою, бо вони знали про мої норми. Після цього я не боялася відмовлятися від того, що, як я знала, завдасть мені шкоди. ■

Автор живе у Салтільйо, Мексика

НАУКА
І НАШІ ПОШУК
ІСТИНИ

Не слід хвилюватися, коли здається, що існує суперечність між нашим розумінням євангелії і тим, що ви дізналися завдяки науці.

Алісія К. Стентон

Чи можете ви уявити, що приходите до дерматолога, тому що у вас на тілі багато прищів, а вам кажуть, що вам зроблять кровопускання? Це може здаватися абсурдом, але не таким уже й дивним пару століть тому. У ті часи випускання значної кількості крові вважалося нормальним лікуванням майже кожного захворювання, у тому числі проносу, безумства і навіть прищів. Ніхто не ставив це під сумнів. А навіщо? Зрештою кровопускання застосовувалося упродовж тисяч років багатьма різними культурами.

І так було доти, доки лікарі не почали застосовувати у медицині науковий підхід, який поставив під сумнів цю практику. Коли кровопускання нарешті дослідили більш ретельно, лікарі припинили застосовувати його для всіх захворювань, за винятком лише кількох¹.

З цього історичного прикладу ми бачимо, що лише тому, що певне вірування широко застосовується або існує дуже давно, воно не обов'язково є істинним. І ми бачимо, що наука може бути чудовим засобом у пошуках справжньої істини.

Це має велике значення для святих останніх днів. Знання істини не лише дає нам краще підґрунтя для прийняття практичних рішень ("Ні, сьогодні мені не потрібно робити кровопускання, дякую!"), але також поглиблює наше розуміння євангелії. Як навчав Президент Бригам Янг (1801–1877): "Немає іншої істини, крім євангельської. ... Якщо ви знайдете істину на небі [чи] на землі, ... вона належить нашому вченню"².

"Чому" проти "як"

Звичайно ж, коли ми говоримо про те, як наука доповнює істини, які ми знаємо, нам треба переконатися, що ми розуміємо, яку саме істину наука може відкрити, а яку—ні. Один з підходів полягає в тому, щоб запитати, на які питання наука може дати відповідь, а на які—ні.

Сестра Еллен Мангрум, яка вивчала хімічну інженерію в Політехнічному інституті Ренсселера у Нью-Йорку, США, пояснює це таким чином: "Наука пояснює "як". Але вона не може пояснити "чому". Далі ця вчена

каже, що релігія—це те, що дає пояснення таким "чому": чому землю було створено і чому ми опинилися на ній.

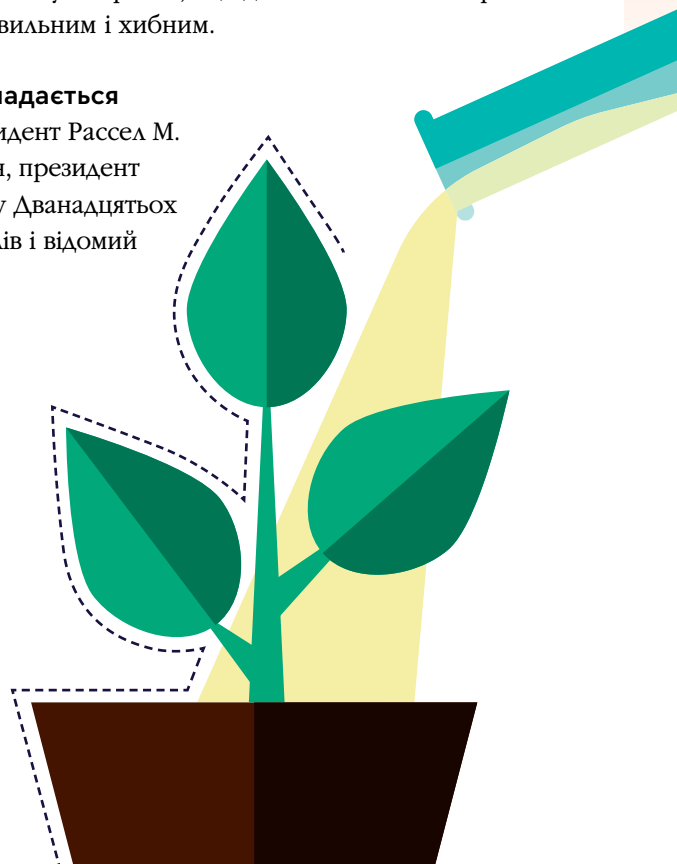
Відомий фізик Альберт Енштейн також вважав, що релігія і наука мають різні, але доповнюючі цілі.

"Наука може лише констатувати те, що є, але не те, що повинно бути,—писав він.— Поза цариною [науки] залишається необхідність застосовувати всі види суджень, [основаних на моральних нормах]"³

Що це означає для святих останніх днів? По-перше, ми знаємо, що наукове розуміння буде постійно змінюватися. Зрештою, наука—це спроби знайти кращий спосіб розуміння всіх "як" у світі навколо нас. Знаючи це, нам немає потреби шукати останні наукові досягнення, аби зрозуміти всі "чому" або "треба", що виникають у житті. Ми можемо покладатися на незмінну євангелію Ісуса Христа, і це допоможе нам вибирати між правильним і хибним.

Усе складається

Президент Рассел М. Нельсон, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів і відомий

кардіохірург, розповідав, як релігія і наука складаються в одне.

“Між наукою і релігією немає жодної суперечності,—сказав він.— Суперечність виникає лише через неповне знання або науки, або релігії, або обох. ... Звідки б не приходила істина—з лабораторії вченого чи як одкровення від Бога, вона сумісна!”⁴

Тож якщо у вас коли-небудь виникали запитання стосовно того, як вік землі, або динозаври, або еволюція, або щось інше, про що ви дізналися на природничих уроках, відповідає євангелії—це чудово! Усе складається в одне, але все ще є багато запитань, бо ми все ще багато чого вивчаємо. Брат Брайян Даун, учений-фармацевт з провінції Квебек, Канада, сказав, що він чекає на той час, коли все нам буде відкрито (див. УЗ 101:32–34).

А тим часом “ми обмежені у своїй здатності досягнути всі загадки світу навколо нас шляхом наукових досліджень,—каже він.— Так само ми обмежені в своєму розумінні Божих таємниць і Його великого задуму для Своїх дітей”.

Не слід хвилюватися, коли здається, що існує суперечність між вашим розумінням євангелії і тим, що ви дізналися завдяки науці. В дійсності, нічого з того, що відкриває наука, не спростовує вашу віру.

Тож якщо ви любите науку, вивчайте все, що можете у тій сфері, яка вас цікавить! Ваша віра може вам дати лише переваги. Брат Річард Гарднер, ад’юнкт-професор біології в Університеті південної Вірджинії, каже, що його віра в євангелію Ісуса Христа дуже йому допомагала.

“У ті моменти, коли дослідження ускладнюється і здається, що воно зайшло у глухий кут—а в дослідженнях це часто трапляється—здатність бачити євангельські благословення дуже допомагала в подоланні таких періодів”,—каже він.

Брат Даун також вважає, що його віра допомогла йому в його науковій роботі.

“Я завжди працював з вірою, що існує логіка і порядок у всьому, і за умови що я працюватиму над якимось питанням достатньо довго і наполегливо, Небесний Батько згодом відкриє мій розум для пошуку відповіді”,—розповідає він.

Радість наукового відкриття

Наша віра в Христа і Його євангелію також може допомагати нам залишатися смиренними і відкритими до істини, яку ми шукаємо, незалежно від того, є вона науковою чи духовною.

“Є багато всього у світі науки, чого ми не знаємо, і багато всього про Бога, чого Він ще не відкрив,—каже професор Гарднер.— Тож важливо, щоб розум постійно був відкритий до більшої кількості інформації, яка надходить до нас, і в той же час не хвилюватися”.

Наприклад, деякі люди вірять у Бога просто тому, що вони не бачать іншого пояснення своїм спостереженням за світом. Це називається “вірити в Бога прогалин”, і це може змушувати людей нервуватися через наукові відкриття. Професор Гарднер дає таке пояснення:

“Деякі люди повірили в Бога, тому що в фізичних даних щодо розвитку світу існують прогалини (і це означає для них, що еволюція не може пояснити, як ми тут опинилися). Але що станеться з нашою вірою, коли ці прогалини зникнуть завдяки відкриттю нових фізичних даних? Натомість нам необхідно здобути позитивний доказ наявності Бога—через Святого Духа,—і потім ми можемо радіти будь-якому науковому відкриттю, а не хвилюватися через нього”.

Застосовуючи такий підхід, ми пам’ятаємо, що як наука, так і релігія можуть допомагати нам у пошуках істини, і що, зрештою, вся ця істина приходить з одного джерела—від Бога.

“Бог може відкривати все, що Він захоче, у тому числі всі наукові факти,—каже професор Гарднер.— І Він безсумнівно надихає науковців, винахідників та інженерів—але Він не дає їм усі відповіді. Він хоче, щоб вони, і всі ми, застосовували мозок, тож Він дозволяє нам розвивати науку, а Його одкровення для

Церкви, на відміну від цього, стосуються її організаційної структури і особливо того, як ми можемо прийти до Христа і бути спасеними.

Його особисті відкриття для кожного з нас можуть стосуватися будь-якого аспекту, але в першу чергу Він дає нам знати, що Він живий і любить нас, що Христос здійснив план спасіння, що ми маємо сучасного пророка в наш час, що ми можемо жити за Божим планом і що це абсолютно варто робити". ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ПОСИЛАННЯ:

1. Див., наприклад, K. Codell Carter and Barbara R. Carter, *Childbed Fever: A Scientific Biography of Ignaz Semmelweis* (1994).
2. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 16.
3. Альберт Ейнштейн, у "Science and Religion," in Ken Wilber, *Quantum Questions: Mystical Writings of the World's Greatest Physicists* (1984).
4. Рассел М. Нельсон, у Marianne Holman Prescott, "Church Leaders Gather at BYU's Life Sciences Building for Dedication," *Church News*, Apr. 17, 2015, LDS.org.

ЗАПИТАННЯ І ВІДПОВІДІ

З ДОКТОРОМ РІЧАРДОМ
ГАРДНЕРОМ, мікробіологом

Як ви зацікавилися наукою?

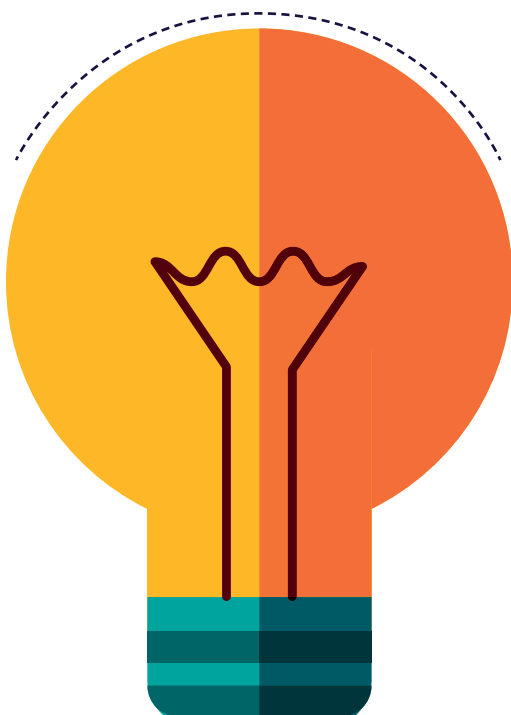
Мій батько, ботанік, зацікавив мене наукою. З дитинства я грався його мікроскопом та іншими лабораторними приладами, і я чув, як він розмовляв про рослини та гриби. А його батько, який був генетиком, дав мені кілька плодкових мушок, коли мені було років 9. Я старанно вивчав усі природничі науки в школі, а особливо мені сподобалося завдання створити колекцію комах. Вже з раннього дитинства я вирішив, що здобуду ступінь професора природничих наук, тому що мені подобалося дізнаватися, як все функціонує і я любив учитися.

Як ваші наукові дослідження зміцнювали вашу віру?

Чим більше я дізнавався, наскільки складною є лише одна клітина, тим більше це мене вражало. У мене є дві великі таблиці, на яких маленьким шрифтом показано більшість хімічних реакцій у простій клітині; усі ці реакції строго контролюються. Одного разу я показав ці таблиці на уроці, який проводив для носіїв священства. Я нагадав їм про статую *Кристус* у центрі для відвідувачів на Храмовій площі та в інших центрах для відвідувачів СОД. Позаду статуї є зображення Всесвіту, яке навіває думку: "Ось Творець усього цього!" Але я запропонував: давайте помістимо ці дві таблиці за статуєю. Вони не такі ж красиві, як зображення Всесвіту, але Він створив хімію клітини також і розуміє її в усіх подробицях!

Як ваша віра допомагала вам у наукових дослідженнях?

Коли я проводив дослідження і зараз, коли я переважно займаюся викладацькою роботою, моя віра є для мене важливою, бо без неї у мене немає повноти картини. У мене виникло б відчуття невдоволеності, якби я знав, як функціонують клітини, але не знав, чому вони або ми є на цій землі.

Старійшина
Уго Е. Мартінес
Сімдесятник

ГОТУЙТЕСЯ І ДІЙТЕ

Якщо ви готуетесь і виконуєте роботу Господа, це змінить ваше життя.

Я був вчителем семінарії протягом шести років. Ми зустрічалися щоранку о 6 годині в моєму домі в Пуерто-Ріко. Щодня, з понеділка до п'ятниці, мені потрібно було багато працювати, готуючись до уроків. Але мені це

**ПРИХОДЬТЕ З БАЖАННЯМ
НАВЧАТИСЯ.**

подобалося і допомагало розвивати ще більшу любов до молоді Церкви.

Я помітив, що багато з того, що студенти здобували завдяки семінарії, залежало від їхньої підготовки. Отже, якщо ви хочете багато отримати від уроку семінарії, я запрошую вас вивчати урок заздалегідь і добре обдумувати його. Приходьте в клас, прагнучи отримувати знання. Приходьте як мала дитина, яка завжди хоче навчатися. Готуйтеся, щоб брати участь в уроці, аби ви могли навчати одне одного. І приходьте з готовими запитаннями. Інший студент, прочитаний уривок з Писань або, можливо, коментар учителя можуть відповісти на ваші запитання.

Процес навчання на будь-якому уроці або церковних зборах

найкращим чином відбувається тоді, коли ви підготовлені, і ви отримуєте духовні підказки, які приходять у вигляді думок. Записуйте їх, а потім дійте відповідно до них. Щодо цих ідей, шукайте додаткові уривки з Писань або виступи з генеральних конференцій чи статті в церковних журналах. Обміркуйте їх у своєму розумі й серці і будьте готові служити, оскільки, коли ці істини стануть вашими, Господь використовуватиме вас, щоб допомагати іншим.

Пізніше, коли я служив президентом місії зі своєю дружиною, то зрозумів, що семінарія є чудовою підготовкою до місіонерського служіння. Протягом багатьох років я бачив, як дивовижна сила евангелії благословляла тих, хто був відданим студентом семінарії. Вони застосовували те, чого їх навчали на тих

**ГОТУЙТЕСЯ, ЩОБ
БРАТИ УЧАСТЬ.**

уроках, під час важких випробувань в їхньому житті, і проходили через ці випробування, навіть поверталися до Церкви після того, як певний час були малоактивними.

Ви дуже важливі для Господа. Це дійсно так. Справа молоді— готуватися до місіонерської роботи, а потім виконувати її. Зараз ви мусите зрозуміти, що коли ви продовжуватимете виконувати місіонерську роботу і продовжуватимете готуватися, ви, як Господній місіонер, будете ведені й скеровані в подальшому розвитку. Вам не потрібна місіонерська табличка з іменем, щоб виконувати місіонерську роботу, оскільки ви несете ім'я Ісуса Христа, яке написано на вашому серці завдяки вашим завітам.

**ВИ МОЖЕТЕ ВИКОНУВАТИ
ЦЮ РОБОТУ.**

Те саме стосується і сімейно-історичної й храмової роботи. Наприклад, в Карибській території, де я служу, коли, де запрошують молодь служити в якості консультантів з сімейної історії, мають вищий відсоток членів Церкви, які знаходять імена для храмової роботи і виконують храмову роботу. В одному колі є 20 молодих людей, які покликані бути консультантами з сімейної історії протягом одного року до того, як вони стануть достатньо дорослими, щоб служити на місії. Коли вони

відвідують членів Церкви в їхніх домівках, щоб показати їм, як виконувати сімейно-історичну роботу, вони розмовляють з людьми про це і розповідають про сімейну історію і храм. Це і є місіонерська робота!

Я маю надію, що коли вони служитимуть на місії, то вже матимуть

**ВОНА БЛАГОСЛОВИТЬ
І ЗМІНИТЬ ВАШЕ ЖИТТЯ.**

могутнє свідчення Духа—сподіваюся, що вони відчуватимуть Його в їхніх домівках, а якщо й не там, то напевно тоді, коли вони виконуватимуть місіонерську, сімейно-історичну і храмову роботу. Тож коли вони увійдуть в Центр підготовки місіонерів, я сподіваюся, що жоден з них не скаже мені: “Тут я відчував Духа сильніше, ніж будьколи до цього у своєму житті”. Вони повинні були відчувати Його сильний вплив ще до цього.

Господь любить вас. Його план щодо сімейно-історичної, храмової і місіонерської роботи має виконуватися вами. Ви маєте навички і знання. Коли ви добре готуетесь, то можете виконувати цю роботу. Це благословить і змінить ваше життя. ■

ПАМ'ЯТАТИ СПАСИТЕЛЯ

Ерік Б. Мердок

Співробітник редакції церковних журналів

Кожного тижня ми благословенні можливістю приймати причастя під час відвідування Церкви. В дійсності це одна з головних причин того, чому ми ходимо до церкви в неділю. Але чи знаєте ви, чому причастя є таким важливим? Одне з того, що ми обіцяємо робити і завдяки чому цей обряд є найважливішим і найсвятішим у Церкві—це пам'ятати Ісуса Христа.

Подумайте про це: пам'ятати Спасителя—це головна складова причасних молитов. У них ми обіцяємо, що будемо “завжди пам'ятати Його”

(УЗ 20:77, 79), не лише в неділю, але *завжди*. Якщо ми завжди пам'ятаємо Спасителя, наше життя буде відображенням Його норм і вчень, і ми також відчуємо сильний вплив, який буде підтримувати нас у житті.

Як одному юнакові допомогло те, що він пам'ятав

Наприклад, коли ангел Божий закликав Алму молодшого до покаяння, Алма упав на землю і не міг кілька днів ні розмовляти, ні рухатися. Упродовж того часу його сильно мучили спогади про скоєні гріхи, але потім він “пригадав, ... що чув, як [його] батько пророкував ... про пришествя якогось Ісуса Христа, Сина Божого, щоб спокутувати гріхи світу”. Потім він сказав: “Тож коли мій розум схопився за цю думку, я заволав у серці своєму: О Ісусе, Ти, Сину Божий, змилуйся наді мною, бо я у жовчі гіркій, і оточений навколо вічними путами смерті. І ось, знаєш, коли я подумав це, я не пам'ятаю більше болю” (Алма 36:17–19).

Лише думка про Христа спонукала Алму молитися про милість, завдяки якій його провину було знято, його біль полегшено і він отримав допомогу в покаянні. Подібно до Алми ми можемо скерувати своє життя до Христа і відчуті радість, яку приносить життя за євангелією. Усе починається з нашого рішення пам'ятати Ісуса Христа і силу Його Спокути.

*Ми отримуємо великі
благословення, якщо,
приймаючи причастя,
пам'ятаємо Ісуса Христа.*

ІЛЮСТРАЦІЯ КЕВІНА КІЛІ

ОСЬ ЩЕ П'ЯТЬ БЛАГОСЛОВЕНЬ, ЯКІ
ПРИНОСИТЬ ДОТРИМАННЯ НАШОГО
ОБІЦЯННЯ ЗАВЖДИ ПАМ'ЯТАТИ СПАСИТЕЛЯ.

1. З нами буде Його Дух

Коли ви приймаєте причастя в неділю, то воно є нагадуванням обіцяння, що коли ви пам'ятаєте Христа, дотримуєтеся Його заповідей і берете на себе Його ім'я, ви можете завжди мати поруч Його Духа. У світі, сповненому випробувань, легко зійти на манівці. Але якщо поруч з вами Святий Дух, “силою Святого Духа ви можете пізнати правду про все” (Мороній 10:5). Дух Господа може бути вашим дороговказом і благословляти вас спрямуванням, настановою і захистом.

2. Він може давати нам силу протистояти спокусам

Наш найкращий і найнадійніший захист від спокус—це наша віра в Ісуса Христа (див. Алма 37:33). Якщо ми зосереджені розумом на Христі, то можемо розпізнавати брехню Сатани і виявляти його спроби обманути нас. Оскільки Ісус мав спокуси, але ніколи їм не піддавався, ми можемо покладатися на нього, коли стикаємося зі спокусами. Нефій навчав, що той, хто “міцно трима[ється] за Нього, той ніколи не загине; і ніякі спокуси і вогненні стріли супротивника не зможуть узяти верх над ним і засліпити, щоб привести [його] до знищення” (1 Нефій 15:24). Якщо ми пам'ятаємо Спасителя і Його вчення, Він може піднімати нас над спокусами і зміцнювати силу протистояти їм.

3. Його приклад буде нас скеровувати

Ісус не лише каже нам, куди іти, щоб здобути вічне життя; Він веде нас цим шляхом. Він сказав: “Я—дорога, і правда, і життя” (Іван 14:6). Христос є нашим досконалим прикладом. Під час Свого земного служіння Ісус навчав і був взірцем

БІЛЬШЕ ПРО ПРИЧАСТЯ

Аби більше дізнатися про Спасителя і причастя, ви можете прочитати:

- Джеффри Р. Холланд, “*This Do in Remembrance of Me*,” *Ensign*, Nov. 1995, 67.
- Шеріл А. Есплін, “Причастя— оновлення душі”, *Ліягона*, Nov. 2014, 12.

любові, лагідності, смирення і співчуття. Він присвячував час тому, щоб навчати, служити і любити інших.

В усьому, що Він робив, Він виконував волю Батька (див. Іван 5:30). В усьому Спаситель був взірцем того, як ми маємо жити, і Він запрошує нас усіх наслідувати Його приклад.

Якщо колись станеться так, що ви не знатимете, куди іти чи що робити, згадайте про Спасителя. Він сказав: “Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя” (Іван 8:12).

4. Він може допомагати нам служити іншим

Ісус завжди ставив потреби інших людей на перше місце. Він “ходив, добро чинячи” (Дії 10:38). Він зіцілював хворих і допомагав тим, хто навколо Нього. Якщо ми пам’ятаємо Ісуса, ми пам’ятаємо вчинки самовідданого служіння, які були суттю Його життя. Ми також пам’ятаємо те, що Він попросив служити Йому, служачи іншим. “Коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові” (Мосія 2:17).

Господь відкриє ваші очі, щоб ви бачили тих навколо себе, хто може скористатися вашою допомогою. Ви також матимете спрямування, щоб знати, як їм краще послужити. Ваше життя буде щасливішим і більш наповненим, якщо ви будете здійснювати малі й прості акти доброго служіння. Служіння іншим принесе відчуття спокою і радості у ваше життя.

5. Ми можемо каятися

Усі ми спотикаємося в дотриманні заповідей, навіть коли щиро намагаємося, але завдяки життю та місії Ісуса Христа є зворотній шлях.

Пам’ятаючи про Ісуса Христа, ми пам’ятаємо про дар покаятися, який пропонує нам Його Спокута. Ісус запрошує всіх нас покаятися, і ми відчуваємо радість, коли відвертаємося від гріха і звертаємося до Нього. Коли ми маємо щире бажання змінюватися і дотримуватися Його заповідей, тоді Господь обіцяє: “Хто покається у своїх гріхах, того прощено, і Я, Господь, не пам’ятаю їх більше” (УЗ 58:42).

Приймаючи причастя, ви берете зобов’язання завжди пам’ятати Спасителя. Чим більше ви утримуєте свої думки на Христі, тим певніше ваше життя буде зосереджено на Ньому і тим краще Він буде направляти і скеровувати вас, допомагаючи сягнути повного потенціалу. Завжди пам’ятаючи Спасителя, ми будемо благословляти своє життя. ■

ЗБЕРЕГТИ СВЯТІСТЬ МОГО СУБОТНЬОГО ДНЯ

Маккензі Браун

Я запізнювалася! Я швидко вдягнула гарну сукню, схопила стрічку для волосся, поїхала до церкви, припаркувалася і поспіхом зайшла в дім зборів. Ух! Я знайшла місце в президії саме в ту мить, коли єпископ підвівся і розпочав причасні збори.

Тієї неділі у мене був виступ, тож я швидко проглянула свої нотатки, переконавшись, що нічого не забула. Я й не помітила, як закінчилися причасні збори і я вже йшла на Недільну школу. Ще одні успішні причасні збори!

Але чи дійсно так?

Упродовж наступного тижня я почала розмірковувати. Настала ще одна неділя, і коли я сиділа на причасних зборах, думаючи

про те, що причастя для мене означає, мене раптом пронизала думка: я щотижня поновляю зобов'язання завжди пам'ятати Ісуса Христа, але наскільки в дійсності я це виконую?

Я захотіла змінитися, тож вирішила скласти тижневий план.

- Упродовж тижня я буду присвячувати час аналізу своєї поведінки і буду просити прощення за свої гріхи. Я також буду робити все можливе, щоб приходити вчасно до церкви, аби слухати музичну прелюдію та відчувати Духа.
- Під час причастя я буду згадувати Ісуса Христа і Його Спокуту. Я з молитвою переглядатиму, що робила правильно, а що—

неправильно. Я буду себе запитувати: “Господи, чого мені ще бракує?” (див. Матвій 19:20).

- Кожного дня після причастя я буду в молитві просити допомогти мені покращуватися і пам'ятати Христа.

Діючи згідно зі своїм планом, я навчилася по-справжньому любити причастя! Я полюбила молитися Небесному Батькові й розмовляти з Ним про своє життя. Незалежно від того, якою була моя поведінка минулого тижня, я завжди була вдячна за Спокуту Ісуса Христа і за можливість змінюватися й ставати кращою. Тепер я зрозуміла, що причастя не лише для неділі; воно—для *кожного* дня.

Автор живе в штаті Юта, США.

НА ПОЛОВИНУ ТАМ?

“Чи замислюєтеся ви глибоко про Спасителя і Його викупительну жертву за вас, коли вас просять підготувати, благословити, рознести чи прийняти причастя?”

Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів,
("Найвеличніше покоління дорослої молоді"
Ліягона, трав. 2015, с. 68).

Навчатися бути СВІТЛОМ ДЛЯ СВІТУ

Віктор де Хесус Крус Варгас

Я народився в Домініканській Республіці і зростав у Церкві. З дитинства навколо мене були чудові провідники, які намагалися допомогти мені іти правильним шляхом. Я мріяв служити на місії і допомагати людям.

Оскільки батько переїхав до Сполучених Штатів у пошуках кращого життя для нас, мама сама виховувала мене і сестру. Іноді я відчував самотність, але я ніколи не був самотнім, бо міг поговорити про будь-які труднощі у своєму житті з провідниками священства.

Коли ми переїхали до Сполучених Штатів, у мене почалися великі випробування. Ми ходили до невеликої філії, у мене були чудові провідники, які хотіли мені допомагати, але мої шкільні друзі намагалися відвести мене від євангельських шляхів. На жаль, я почав грубо розмовляти з мамою і рідко дослухався до її порад.

Я продовжував ходити до церкви кожної неділі, але насправді в мене не було бажання туди іти, і я вже не був упевнений, чи хочу їхати на місію.

Одного разу вранці я відкрив Книгу Мормона, і вона відкрилася якраз на сторінці з моїм улюбленим уривком—3 Нефій 12:14–16:

“Істинно, істинно Я кажу вам, Я даю вам бути світлом для цього народу. Місто, що поставлене на пагорбі, не можна сховати.

Дивіться, чи люди запалюють свічку і ставлять її під посудину? Ні, але на свічник, і вона дає світло всім, хто в домі;

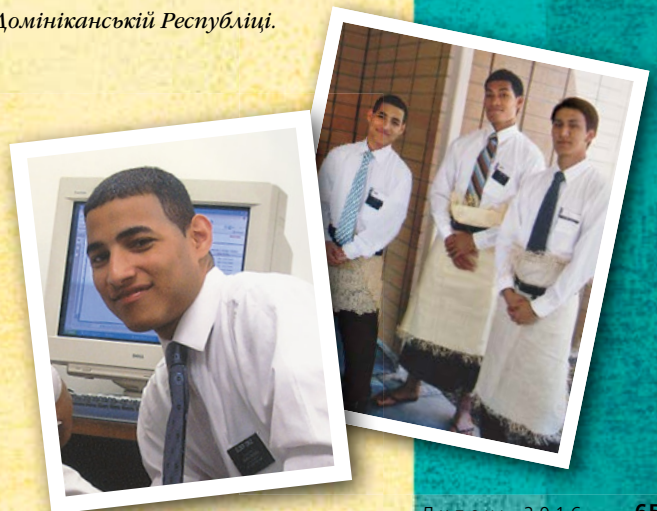
Отже, нехай ваше світло сяє перед цим народом, щоб вони бачили ваші добрі вчинки і прославляли вашого Батька, Який на небесах”.

Я відчув велику радість, читаючи цей уривок, бо він допоміг мені згадати, про що я дізнався на семінарії і яким дивовижним є план нашого Батька. Тож я вирішив спробувати бути світлом для світу.

Я запросив двох двоюрідних братів прийти до церкви. Один був менш активним, і він став активним. Інший не був членом Церкви, і я зміг його охристити.

Через рік я отримав покликання служити на місії в Каліфорнії, США. Під час служіння я ще раз переконався, що це істинна євангелія Ісуса Христа. Коли я допомагав людям, моє свідчення все більше зростало, і кожного разу, коли я читав Писання, то завжди повторював напам'ять уривок з 3 Нефій про те, щоб бути світлом для світу. ■

Автор живе в Домініканській Республіці.

Не має значення, хто ти

Лінда Девіс

Ґрунтується на справжніх подіях

“О, ні,—подумала Енді.— Що зі мною буде, якщо я не запечатана до моєї сім’ї?”

“Я Божєє дитя, і з неба я зійшов”
(Збірник дитячих пісень, с. 2).

“Як для мене пошита”,—
Я подумала Енді, швидко глянувши у дзеркало. Вона вдягла свою улюблену червону сукню. Вона завжди хотіла виглядати якнайкраще в неділю. Вона побігла снідати.

Енді саме закінчувала доїдати свою останню ґрінку, коли біля дому почувся гудок автомобіля Рідерів. “Пока, мамо! Пока, тату!”— сказала Енді, цілуючи їх і вибігаючи на двір.

Хоч мама й тато і не були членами Церкви, вони захочували Енді щотижня ходити до Церкви. З того часу, як її було хрищено й конфірмовано, сім’я Рідерів підвозила її майже кожної неділі. Енді завжди було приємно відчувати їхню привітність і любов до себе.

Після причасних зборів настав час для уроків Початкового товариства. Енді подобалося бути в класі “Доблесний”, в якому навчали брат і сестра Лонги. Вони були доброзичливими, і їхні уроки завжди були найкращими.

“Сьогодні ми говоритимемо про храми,— сказала сестра Лонг.— Що ми знаємо про храми?”

Енді знала одну відповідь: “Ми можемо виконувати храмові хрищення”. Вона була у захопленні від цього, бо кожен рік молоді жінки в її приході їздили до храму виконувати хрищення. Невдовзі і Енді також зможе поїхати!

“Чудово, Енді. Що ще ми знаємо?”

“Ви можете одружуватися в храмі”,— відповіла подружка Енді, Еллісон.

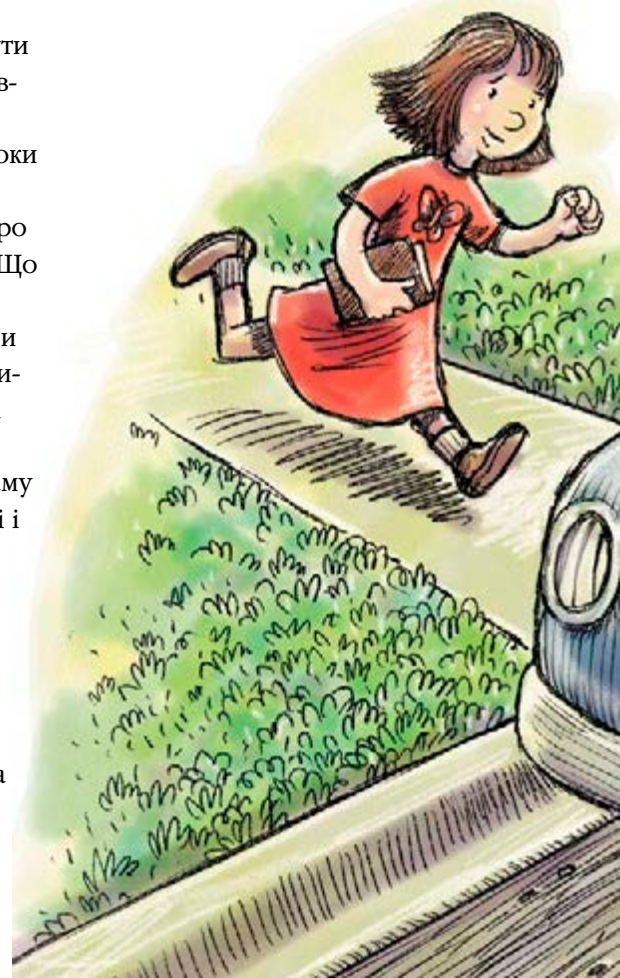
“Дуже добре,— сказала сестра Лонг.— Щось іще?”

“Сім’ї можуть навіки бути разом, якщо вони запечаталися в храмі”,— додала Еллісон.

“Але не моя сім’я,— подумала Енді.— Мама й тато не були запечатані в храмі!” Раптом їй стало дуже сумно і з очей потекли сльози.

“Що сталося, Енді?”,— спитала сестра Лонг.

“Все добре”,— схлипнула Енді, намагаючись стримати сльози. Однак решту уроку вона відчувала, як сильно калатало її серце.

Коли урок закінчився, сестра Лонг сіла біля Енді і обійняла її за плечі. “Що сталося?”— запитала вона.

“Я не зможу бути з моєю мамою й татом вічно,— сказала Енді.— Вони не одружилися в храмі. Чиєю дочкою я буду після смерті? Чи любить мене ще Небесний Батько, якщо мої батьки не є членами Церкви?”

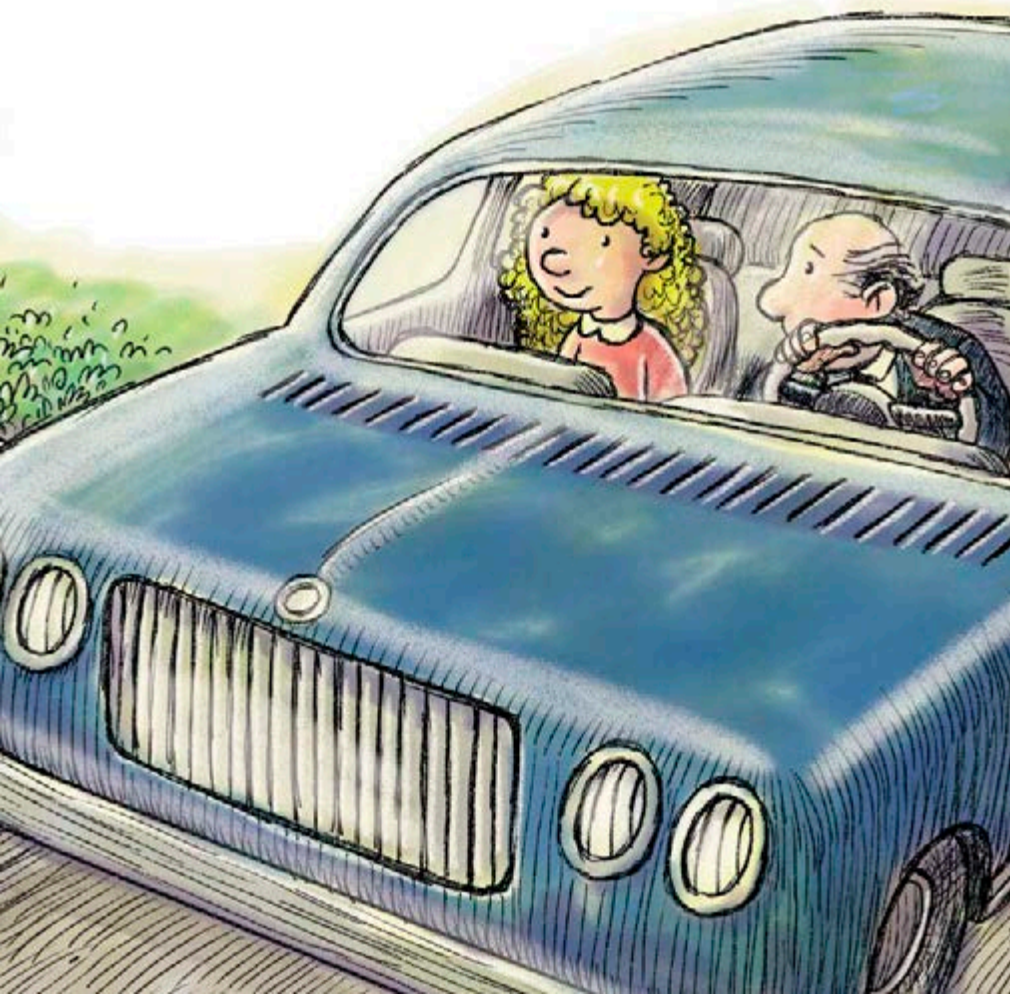
Сестра Лонг подивилася прямо у вічі Енді. “Не має значення, хто ти, і не має значення була твоя

сім'я у храмі, чи ні, ти все ще належиш до сім'ї Небесного Батька.

Ти можеш бути близько до Нього і бути прикладом для інших. Він завжди любитиме, скеровуватиме і захищатиме тебе, щоб не сталося. Він хоче благословити тебе і твою сім'ю. Ти—дитина Бога, Енді”.

Лише після цих слів серце Енді ніби заспокоїлося і вже так не калатало. Тепер її серце наповнило відчуття тепла. Вона знала, що слова її вчительки були істинними. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ЩО ВИ МОЖЕТЕ РОБИТИ?

Що ви можете робити, якщо хтось з ваших батьків або членів сім'ї не хоче бути членом Церкви?

- Пам'ятайте, що вони вільні вибирати самі і що Небесний Батько любить їх.
- Скажіть їм, що ви любите їх.
- Будьте їм хорошим прикладом, живучи за євангелією.
- Пам'ятайте про все хороше в них.
- Моліться, щоб Небесний Батько допоміг їм відчутти Його любов і привів їх у Церкву.

Кларенс проти чемпіона

Лорі Фуллер

Співробітник редакції церковних журналів
Грунтується на справжніх подіях

Кларенс дивився у вікно автомобіля, коли в полі зору з'явилася бухта. По воді перед яскравими будинками і магазинами плавали човни. Копенгаген, Данія,—це красиве місто з багатьма палацями, маєтками і парками. Він зовсім не був схожий на рідне містечко Кларенса у Юті, США. Кларенс згадав курні вулички, якими він ще хлопчиком бігав наввипередки. Тепер він був членом команди бігунів Сполучених Штатів і завтра змагатиметься з відомим датським бігуном у важливих перегонах.

Автомобіль зупинився біля маленької каплиці, де церковні збори вже почалися.

Коли Кларенс непомітно прослизнув на задній ряд, один з місіонерів, який сидів у президії, впізнав його завдяки статті з новин, де розповідалося про завтрашні перегони. Президент філії попросив Кларенса піднятися і виступити.

Після того як Кларенс пояснив, чому він приїхав, підвівся якийсь хлопчик і підняв руку. “Чи вважаєте ви, що зможете перемогти датського чемпіона?”—запитав він.

Кларенс не знав, що відповісти. Датський бігун *дійсно* показував кращий час у забігу на милю в тому сезоні.

“Звичайно ж, може,—сказав один з місіонерів, перш ніж Кларенс спромігся щось відповісти.— Бо він дотримується Слова мудрості”. Місіонер відкрив Писання, де містилася книга Учення і Завіти 89. Він прочитав обіцяння, що ті, хто дотримуються Слова мудрості “бігтимуть—і не втомлюватимуться, і йтимуть—і не слабшатимуть” (вірш 20).

Що Кларенс міг сказати? *Він* знав, що Слово мудрості—це істина. І ще в дитинстві він пообіцяв завжди дотримуватися його. Але лише це не означало, що він міг виграти перегони. Щоб перемогти необхідно тренуватися і розвивати вправність. Коли Кларенс ішов зі

ВИБІР КЛАРЕНСА

Кларенс Ф. Робісон змагався у 1948 році на літніх Олімпійських іграх і став чудовим тренером бігунів у коледжі. У дитинстві він пообіцяв, що завжди буде дотримуватися Слова мудрості. Він знав, що це не допоможе йому перемагати у всіх змаганнях. Але він знав, що Небесний Батько може допомогти йому досягти найкращого результату, якщо він буде чистим, гідним і матиме віру.

зборів, він думав: “Що ж, все одно на завтрашніх змаганнях нікого не буде з церкви”.

Наступного вечора, коли Кларенс розігрівався перед забігом, він поглянув і побачив двох місіонерів разом з групою хлопців, яких було, приблизно 17. Вони *тахи* прийшли!

Коли вони підійшли, один з місіонерів прошепотів Кларенсу: “Сьогодні ти маєш бігти так, як ніколи у своєму житті”. Багато хлопців не були членами Церкви, але прийшли зі своїми друзями, щоб побачити, чи дійсно Слово мудрості є істиною.

Кларенс хвилювався. У цих перегонах його найкращих зусиль може бути недостатньо. Але він біг заради принципу євангелії Ісуса Христа.

Він *має* перемогти. Він ніколи раніше не молився про перемогу, але зараз знайшов порожню кімнату, щоб помолитися.

Він молився: “Небесний Батьку, я знаю, що Слово мудрості—це істина, і я ніколи його не порушував. Будь ласка, благослови мене перемогою на цих змаганнях”. Коли він підійшов до старту, то знав, що Небесний Батько почув його молитву. Він довіряв волі Небесного Батька.

Вечір був дощовим, земля розмокла. Коли Кларенс почав перегони, здавалося, що все було так, як під час будь-якого забігу, в якому він брав участь раніше. Всі бігли швидко, а датський чемпіон

був попереду. Але коли Кларенс закінчував третє коло, він раптом перестав відчувати втому. Він почав бігти швидше, і йому було неважко. Коли він побіг ще швидше, йому так само не було важко. Він перегнав датського чемпіона і *продовжував* прискорюватися.

Коли Кларенс пробіг поворот, його тренер закричав: “Біжи повільніше! Ти не дотягнеш до фініша!” Але Кларенс знав, що може й далі бігти в такому ж темпі. І коли він закінчив перегони, то перегнав датського бігуна на 46 метрів! Він знав, що виграв завдяки тому, що Небесний Батько відповів на його молитву, і тому, що Слово мудрості є істиною. ■

Друзі і віра

Меліса Харт, штат Юта, США

**Привіт.
Мене звать
Івана.**

Я живу в Боготі,
Колумбія, і я високо
тримаю голову, ділячись
євангелією зі своїми
друзями та
членами сім'ї.

Я ходжу до католицької школи для дівчаток. Деякі з моїх вірувань відрізняються від того, у що вірять мої однокласниці та вчителі, але вони поважають мене, а я поважаю їх. Вони цікавляться моєю релігією, і я розповідаю їм про неї! Ось я зі своєю подругою Луїзою.

Одна вчителька запитала мене, чи я вірю в те саме, що і католики. Я сказала, що ми віримо в Ісуса Христа. Я також розповіла про Книгу Мормона, Біблію та Учення і Завіти.

Мій тато не належить до Церкви, але він часто приходить на заходи. Я жартома кажу, що він "кат-ормон" (католик-мормон).

Ми їздили в Солт-Лейк-Сіті на генеральну конференцію і чули, як промовляє Президент Монсон. Його слова такі прекрасні, і вони навчають про євангелію.

Я запросила шкільну подругу на своє хрищення, і вона прийшла! Я рада, що змогла бути разом з нею.

ПОРАДИ ІВАНИ ЩОДО ТОГО, ЯК ВИСОКО ТРИМАТИ ГОЛОВУ

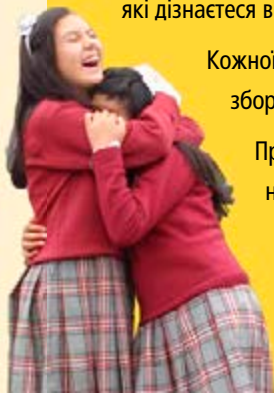
Усміхайтесь і розповідайте іншим історії, про які дізнається в Церкві та з Писань.

Кожної неділі ходіть на церковні збори.

Проводьте домашній сімейний вечір.

Намагайтесь щодня читати Писання.

Храм у Боготі, Колумбія, дуже красивий. Я хочу одного дня увійти всередину, аби більше дізнатися про євангелію. Моя подруга Лаура їздила зі мною.

Старійшина М.
Рассел Баллард

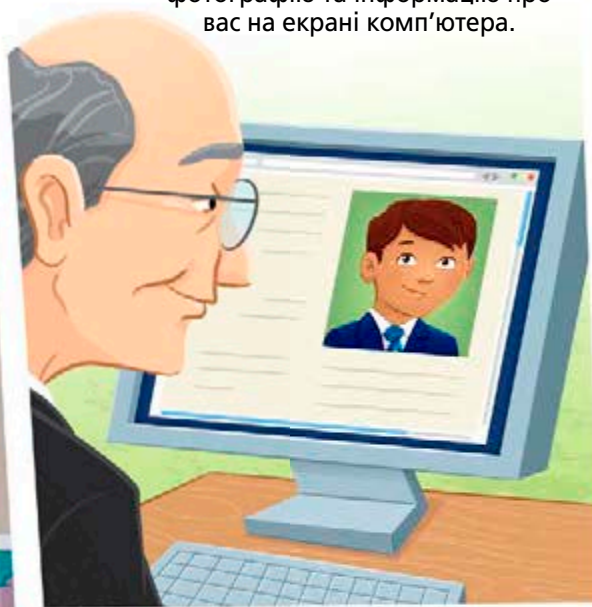
З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

Як покликають місіонерів?

Спочатку ваш єпископ і
президент колу проводять
з вами співбесіду.

Потім один з дванадцятьох
апостолів дивиться на вашу
фотографію та інформацію про
вас на екрані комп'ютера.

Вони дивляться вам у вічі.

Потім силою Духа Господнього вони
призначають вас в одну з 409 місій Церкви.

КУТОЧОК ДЛЯ ЗАПИТАНЬ

Коли мої мама і тато сперечаються, я дуже переживаю і мені сумно. Що мені робити?

Ти можеш молитися Небесному Батькові. Це завжди допомагає мені почуватися краще.
Хайден Х., 6 років, Альберта, Канада

Ти можеш помолитися, щоб допомогти твоїм мамі й татові подолати їхню проблему, і наспівувати церковні пісні, щоб самій почуватися краще.
Еддісон С., 10 років, шт. Вашингтон, США

Щоб зробити їх щасливими, зазвичай я розповідаю їм смішні жарти і про справи у школі. Коли вони починають сміятися, я відчуваю, як Святий Дух каже мені, що я зробила правильно.
Елена М., 12 років, шт. Каліфорнія, США

Я і мої братики й сестрички ідемо у свої кімнати і слухаємо Хор скинії. Це допомагає нам відчувати спокій.
Бен М., 11 років, Брісбейн, Австралія

Я молюся Небесному Батькові і прошу Його допомогти моїм батькам, коли вони сперечаються, щоб вони могли відчути Духа і вирішити їхні проблеми.
Етан М., 11 років, шт. Каліфорнія, США

Макс: Я обнімаю їх і співаю пісні Початкового товариства, щоб нагадати їм про Ісуса.

Гейб: Допоможіть своїм батькам мати кращі почуття, намалювавши вашу сім'ю на небесах.
Макс і Гейб С., вік: 6 і 10 років, Кочі, Індія

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

.....
"Як мені дізнатися, що я вже достатньо дорослий/ла, щоб почати поститися?"

Чи можете ви щось порадити? Надсилайте нам вашу відповідь і фотографію до 31 липня 2016 року. Надішліть їх он-лайн за посиланням liahona.lds.org або на електронну адресу: liahona@ldschurch.org. (У рядку для теми напишіть "Question Corner"). Не забудь додати дозвіл від батьків!

Полководець Мороній був сміливим

Полководець Мороній очолював армію нефійців. Він любив слухатися Небесного Батька. Він допоміг нефійським воїнам захистити себе від ламанійців. Він нагадував їм про благословення Небесного Батька. Він нагадував їм про їхню свободу і про їхні сім'ї, щоб вони могли бути сміливими.

Багато дітей у школі використовують слова, через які я ніяковою. Ми з мамою попросили хоробрості й знання про те, що найкраще зробити. Наступного дня, коли вони почали лаятися, я чемно сказала: "Будь ласка, припиніть казати такі слова. Вони викликають у мене погані відчуття". Вони відповіли: "Добре, вибач". Я відчула себе щасливою і зраділа, дізнавшись, що Небесний Батько допоможе мені, коли я проситиму про допомогу.

Белла Т., 10 років, шт. Вірджинія, США

Грант Л., 10 років, шт. Флорида, США

Виріж, склади і зберігай цю картку із зобов'язанням!

Я можу бути сміливим!

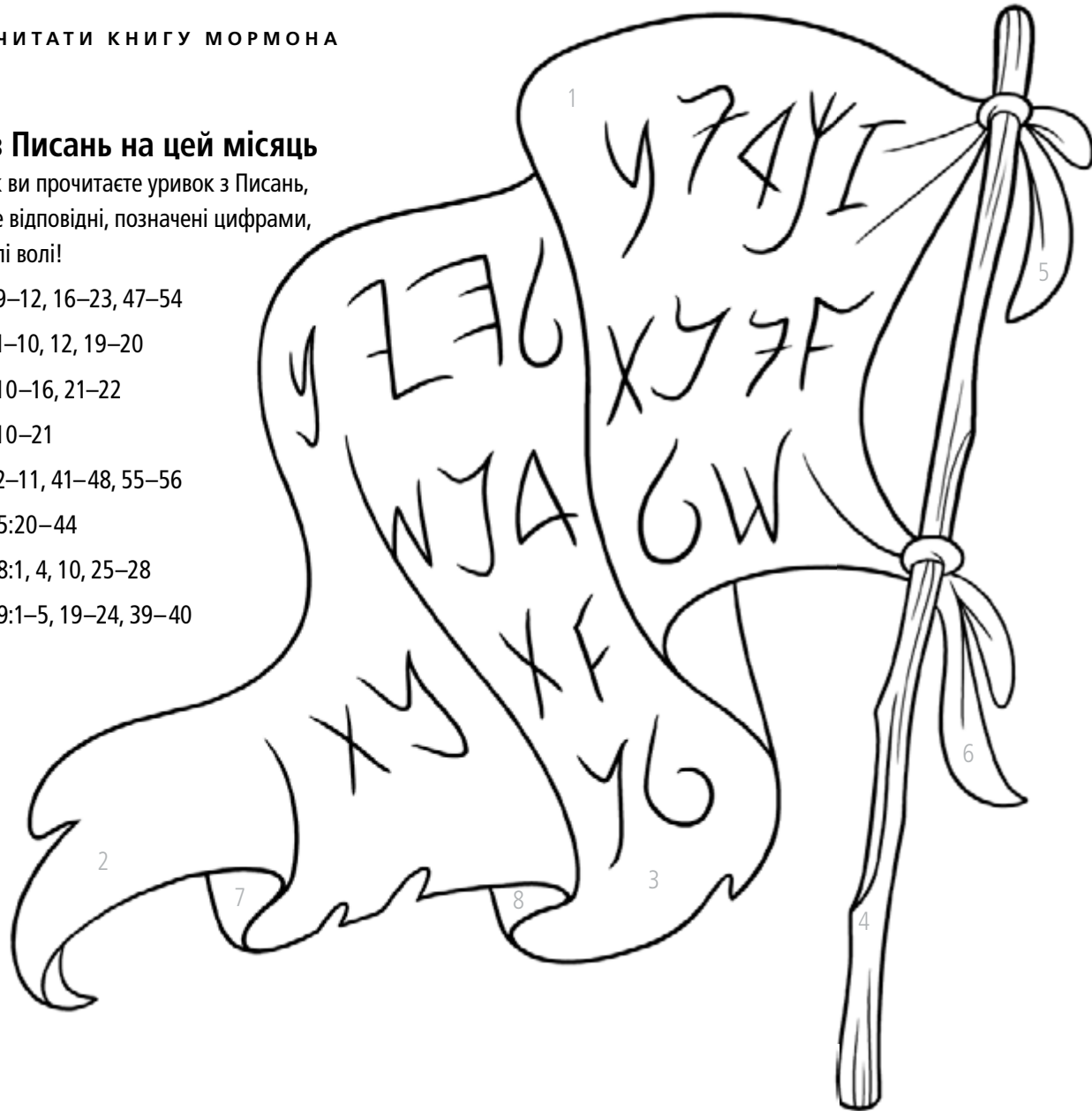
- Вивчіть напам'ять Алма 48:11–12. Також прочитайте вірш 17!
- Допоможіть комусь, хто хвилюється або наляканий, бути сміливим/ою. Поділіться з ними своїм свідченням про Небесного Батька.
- Подивіться розділи 31–33 і 35 історій з Книги Мормона на сайті scripturestories.lds.org.
- Я зобов'язуюсь ...

ПОЛКОВОДЕЦЬ МОРОНІЙ

Уривки з Писань на цей місяць

Після того як ви прочитаєте уривок з Писань, розфарбуйте відповідні, позначені цифрами, місця на гаслі волі!

- 1 Алма 43:9–12, 16–23, 47–54
- 2 Алма 44:1–10, 12, 19–20
- 3 Алма 46:10–16, 21–22
- 4 Алма 53:10–21
- 5 Алма 56:2–11, 41–48, 55–56
- 6 Геламан 5:20–44
- 7 Геламан 8:1, 4, 10, 25–28
- 8 Геламан 9:1–5, 19–24, 39–40

Гасло волі

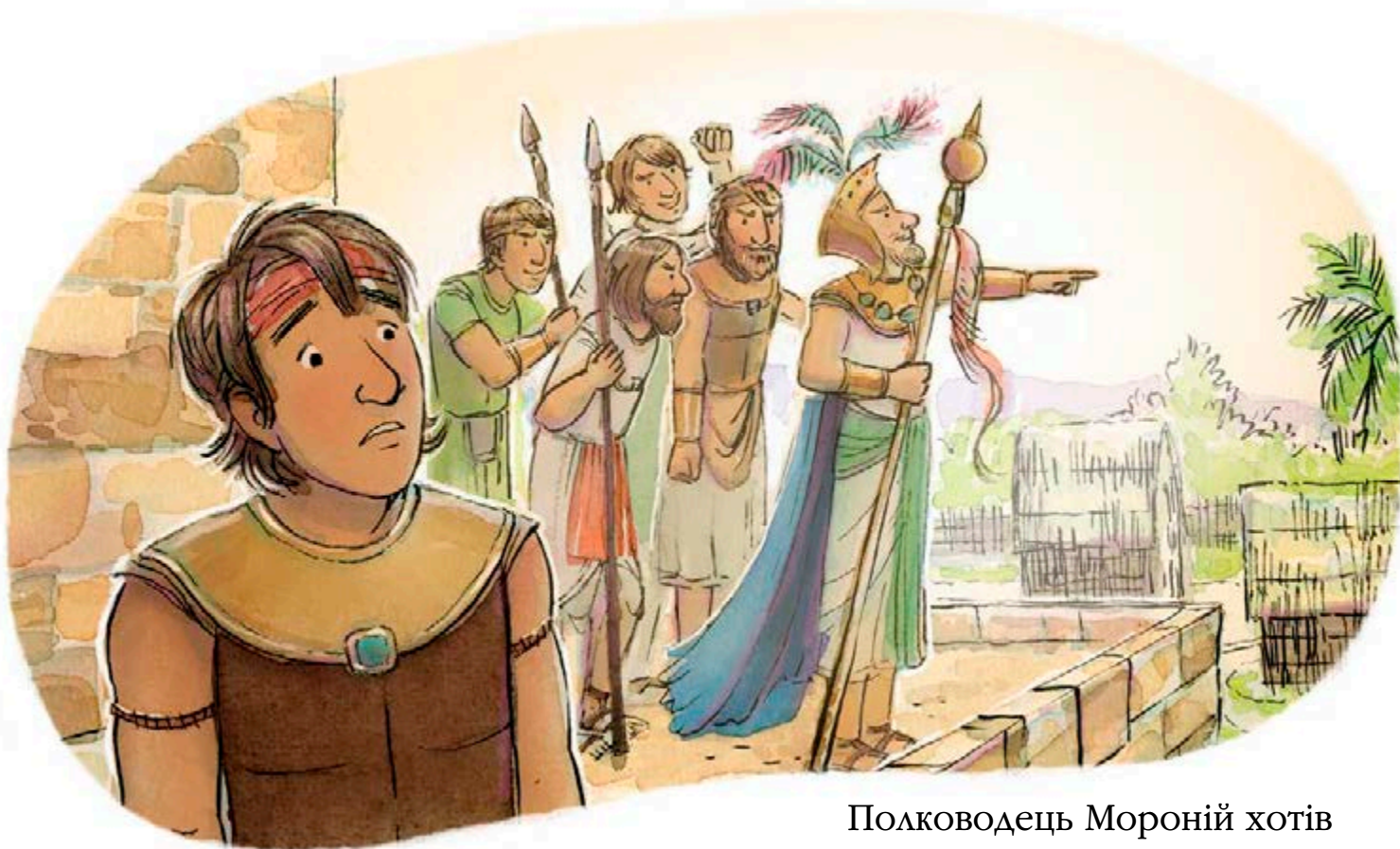
Мороній повів нефійців на війну проти ламанійців, щоб захистити свої домівки і сім'ї. Полководець Мороній зробив “гасло волі” зі свого плаща. Він написав особливі слова, які нагадували нефійцям, за що вони борються: “В пам'ять нашого Бога, нашої релігії, і свободи, і нашого миру, наших жінок, і наших дітей” (Алма 46:12). Прочитайте більше про це на сторінці 76. І шукайте інше завдання для читання у наступному номері! ■

Прапор полководця Моронія

Якось жив злочестивий цар. Він хотів управляти нефійським народом.

Мороній був полководцем нефійської армії. Він був сильним і любив Бога.

Полководець Мороній хотів захистити свій народ від армії злочестивого царя.

Він вирішив зробити прапор для свого народу.

Прапор полководця Моронія нагадував його народів, що треба йти за Богом і захищати свої сім'ї. Лише тоді вони зможуть мати мир. ■

Про віру дітей піонерів

З переконаністю $\text{♩} = 120-126$

Слова і музика
Дженіс Кепп Перрі

C Dm⁷ C F G

1. Ко - ли про ді - тей пі - о - не - рів, Я чу - ю чу - до - ві сло -
2. Про ві - ру ді - тей пі - о - не - рів, Я чу - ю те - пер, в на - ші

C F Dm C

ва, До Гос - по - да хо - чу звер - та - тись, Щоб
дні, Я бу - ду смі - ли - вим і силь - ним, І

G D⁷ G C Dm⁷

ві - ра зро - ста - ла й мо - я. Я йти - му зав - жди за про -
жи - ти - му так, як во - ни. Я бу - ду за при - клад всім

C F E⁷ Am

ро - ком, Сі - он бу - ду - ва - ти - му теж, Ро -
лю - дям, Я бу - ду ім світ - ло нес - ти, Я

F C Dm⁷ G⁷ C

би - ти - му все, що по - трі - бно, Ко - ли Бог по - про - сить ме - не.
бу - ду, як ті пі - о - не - ри, За Гос - по - дом вір - но і - ти.

© 2016 належить Дженіс Кепп Перрі. Усі права застережено.

Цю пісню можна копіювати для разового некомерційного церковного або домашнього використання.

Ця позначка має бути на кожній окремій копії.

Президент Бойд К. Пекер (1924–2015)
Президент Кворуму
Дванадцятьох Апостолів

ДУХОВНІ КРОКОДИЛИ

“Дурниці,—сказав я. —Тут немає ніяких крокодилів”.

Мені завжди хотілося поїхати до Африки і побачити тварин, й, зрештою, така нагода видалася. ...

Ми зупинилися біля водоймища, щоб подивитися, як звірі приходять до водопою. Сезон був дуже сухим, і води, більше схожої на мутні калюжі, було небагато. Коли слон ступав у м'яке багно, вода просочувалася під тиском на поверхню, і тварини пили зі слідів слона.

З усіх тварин антилопи поводитися найбільш неспокійно. Вони підходили до каламутного водоймища лише для того, щоб схопити ковток і втекти у страшенному переляку. Я не бачив навколо ніяких левів і запитав нашого гіда, чому вони не пили. Він відповів, і це стало уроком: “Крокодили”.

Я подумав, що він жартує, і тому запитав серйозно: “Так в чому, дійсно, справа?” Пролунала та ж сама відповідь: “Крокодили”.

“Дурниці,—сказав я. —Тут немає ніяких крокодилів”. ...

Він побачив, що я йому не повірив, і вирішив, напевно, подати мені урок. Ми вирушили до іншого місця і зупинили машину на насипу над великою грязьовою калюжею, звідки

могли дивитися вниз. “Ось,—сказав він.— Дивіться самі”.

Я не бачив нічого, крім багна, невеликої кількості води та переляканих тварин неподалік. І раптом я побачив його—великий крокодил причаївся в болоті, чекаючи, поки якась тварина, що нічого не підозрює, не втримається через спрагу й підійде, щоб напиться. ...

Гід поставився до мене прихильніше, ніж я на те заслуговував. Коли я, як той “всезнайка” піддав сумніву його першу заяву про крокодилів, він міг би сказати: “Ну так підійте і подивіться самі!”

Я сам бачив, що там не було крокодилів. Я був настільки впевнений у цьому, що міг би просто піти і подивитися. Такі зарозумілі дії могли коштувати мені життя! Але в нього вистачило терпіння, щоб навчити мене.

Мою юні друзі, я сподіваюся, що ви будете мудрішими, спілкуючись

зі своїми провідниками, ніж я тоді. Така самовпевнена думка, що я знаю все, насправді не була варта мого життя, і не варта вашого. Я не надто пишаюся цим, і мені було б соромно розповідати про це, якби тільки це не пішло вам на користь.

Люди, старші за вас у житті, перевірили ті водопої й здійняли голос попередження стосовно крокодилів. Не тільки про тих великих сірих алігаторів, які можуть розшматувати вас, але й про *духовних крокодилів*, набагато небезпечніших, більш хитрих і не таких явних, як навіть ті добре замасковані африканські рептилії.

Ці духовні крокодили можуть вбити або знівечити вашу душу. Вони можуть зруйнувати ваш спокій, а також спокій тих, хто вас любить. Саме про них слід попереджати, бо навряд чи існує яесь джерело води в усьому земному житті, яке б не кишіло ними. ...

На щастя, в житті достатньо гідів, щоб не дати такому статися, якщо ми готові знов і знов приймати поради. ■

З *“Spiritual Crocodiles”*, Ensign, May 1976, 30–31.

НАТХНЕННІ ДУМКИ

Як ми можемо процвітати у недружелюбному світі?

“Як окремі люди, учні Христа, хто живе у недружелюбному світі, який буквально перебуває у сум’ятті, ми можемо процвітати і квітнути, якщо ми вкорінені у своїй любові до Спасителя і смиренно наслідуємо Його вчення”.

Старійшина Квентін Л. Кук, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Господь—моє світло”, *Ліягона*, трав. 2015, с. 63.

Також у цьому номері

ДЛЯ ДОРОСЛОЇ МОЛОДІ

с.44

ЯК СПРАВИТИСЯ З ПЕРЕДЧАСНИМ ПОВЕРНЕННЯМ З МІСІЇ

Мене дуже гнітило передчасне повернення з місії, але я зрозуміла, що це може бути кроком вперед, коли зосередилася на цих шести речах.

ДЛЯ МОЛОДІ

Пам'ятати СПАСИТЕЛЯ

Кожного тижня ми обіцяємо завжди пам'ятати Ісуса Христа і кожного дня ми можемо отримувати благословення, дотримуючись цього обіцяння.

с.60

ДЛЯ ДІТЕЙ

с.76

Прапор полководця Моронія

Полководець Мороній зробив прапор, щоб допомогти своєму народові пам'ятати про найважливіше, як-от: про їхні сім'ї і про Бога. Як ви можете пам'ятати про найважливіше у своєму житті?

Щоб надіслати відгук про Ліягону, будь ласка, пишіть на електронну адресу: liahona@ldschurch.org.

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ